

GELLU NAUM

EDIȚIA A IV-A

ILUSTRATĂ DE NICOLAE VASILESCU
CU O SCRISOARE-PREFATĂ DE IOANA PÂRVULESCU

HUMANITAS EDUCATIONAL

1757541

835599

Scrisoarea unui critic literar către un prieten pinguin

Dragă Apolodor,

Cînd unui critic literar îl place o carte, sau un personaj literar ca tine, el scrie repede un articol și îl publică la gazetă. Dacă se întîmplă să fie și prieten cu autorul, criticul pune mâna pe telefon și îl felicită că a dat la iveală ceva atât de frumos. Criticul literar, dragă Apolodor, este, dacă nu știi, un specialist în cărți și cunoaște o mulțime de personaje, care mai de care mai ciudate, iar acestea îl cer, toate, să le laude. Așa că el a devenit zgîrcit cu vorbele bune, ca nu cumva să le irosească. Din fire, criticul e mai degrabă înclinat să descopere o seamă de cusururi într-o carte, decît să se bucure pur și simplu de ea. Orice carte e ca o încăpere frumos luminată, dar la scriitorii fără talent se produce mereu câte un scurtcircuit și ești nevoit să orbecăiești prin beznă și să te izbești de colțul mesei sau să dărâmi câte un scaun. Criticii nu suportă să se lovească și tipă tare dacă e întuneric. Dar să ne întoarcem la tine și la cele două cărți bine luminate în care apari tu, dragă Apolodor.

L-am cunoscut pe inventatorul tău – îl cheamă Gellu Naum – și tare aș fi vrut să pun mâna pe telefon și să-mi risipesc, de dragul tău, toate vorbele bune. Dar, Apolodor, trebuie să afli că el a plecat acum vreo doi ani într-o misterioasă călătorie, în Labrador sau pe Mississippi, într-un bac, sau a zburat, în cosmos, pe urmele tale, și n-are nici un telefon în apropiere, nici măcar unul mobil. Tocmai de aceea vorbesc acum cu tine. Te știu de mult, de pe vremea cînd nici prin cap nu-mi trecea că o să ajung critic literar și intram în cărți mai ușor decît pe ușa casei (odată am dispărut într-o carte o vacanță întreagă) și mă împriete-neam cu ființele de acolo mai bine decît cu colegii de clasă. Atunci m-am împrietenit cu tine pentru că erai „grăsuț, curat, atrăgător“ și cîntai, ca și mine, la cor. Tu m-ai învățat cum se joacă cuvintele unele cu altele, cum se prind de mînă

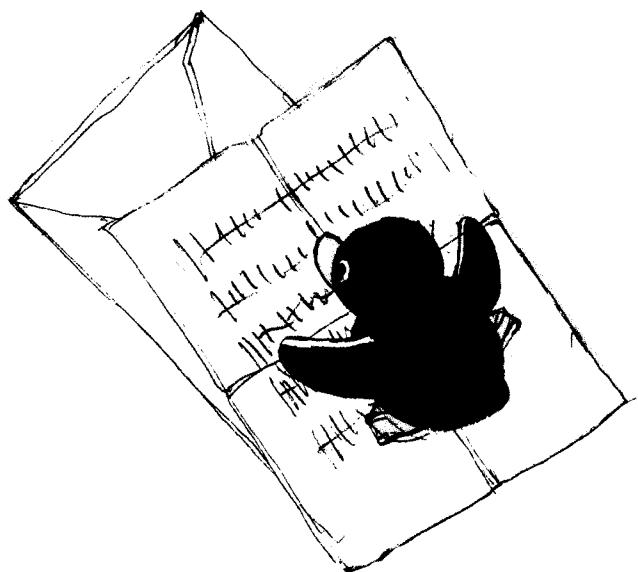
în rime: Tîrgul Moșilor, Apolodor, zîmbitor, tenor, tuturor, dor, implor, picior peste picior, Labrador, zbor, bimotor, Bosfor... Dacă mergi aşa, din rimă în rimă, ajungi la capătul cărții. Vezi, asta era o adevărată invenție, dar am înțeles-o abia mai tîrziu: cum tu călătoreai foarte mult, ca să nu te rătăcești și să te poți întoarce acasă, inventatorul tău ți-a marcat drumul cu o rimă călăuzitoare și, pentru că erai mic, ca s-o recunoști ușor, a făcut-o să semene cu codița numelui tău: dor. Așa se face că ai putut să ajungi înapoi la București, la prietenii tăi de la circ, după ce ai umblat hai-hui prin toată lumea.

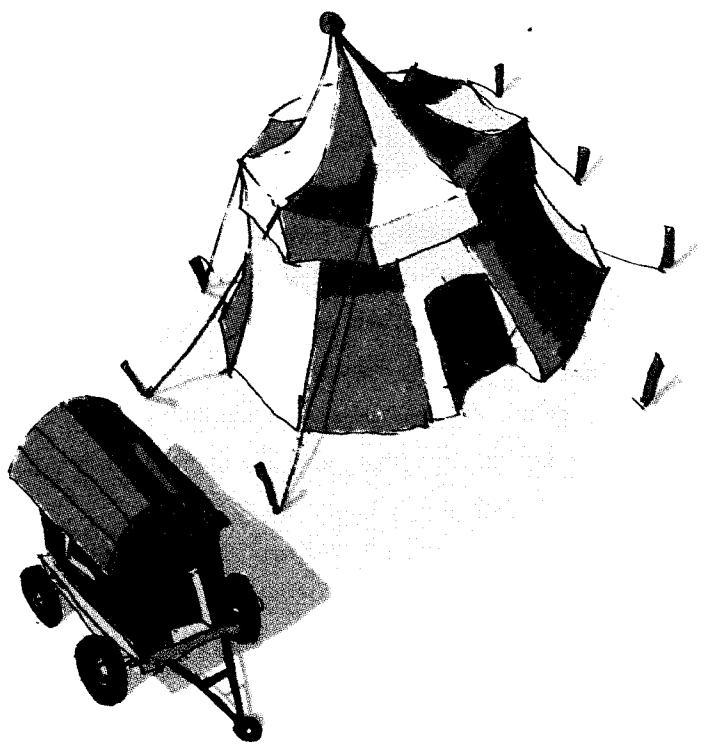
Cînd te-am cunoscut nu știam nimic despre Gellu Naum, dar între timp am aflat lucruri importante și mă grăbesc să ți le spun și ție. Gellu Naum, dragă Apolodor, este un mare poet suprarealist, adică – cum să-ți explic ca să înțelegi – un poet care poate orice: să zboare, să viseze cu ochii deschiși și să scrie cu ochii bine închiși ce a visat, ca la dictare, fără să încurce nici o literă, sau să fotografieze ce visează noaptea și să-ți arate ziua pozele developate cu o substanță creată chiar de el, să se întîlnească, ca la comandă, cu cineva la care se gîndește, fără să-si fi dat nici o întîlnire, să coboare pe o scară fără trepte și să ajungă unde nici cu gîndul nu gîndești, în niște ape tulburi și stranii pe care nimeni nu le poate controla cu mintea. Despre toate acestea a scris Gellu Naum și cărțile lui de poezii sunt extraordinar de căutate azi. Tu te-ai fi așteptat, ca un pinguin cinsit și drept ce ești, ca Gellu Naum să fi avut o viață fără griji, dacă e un om atât de interesant și un poet atât de valoros. Dar n-a fost deloc aşa. Există ceva ce se numește istorie și care încurcă îngrozitor viețile poetilor. Tocmai în perioada în care te-ai născut tu, direct la Circul din București, lui Gellu Naum și iubitei lui (să știi că poetii sunt întotdeauna îndrăgostiți) le-a mers cel mai rău. Pe atunci oamenilor le era foame și frică și poezia tăcuse cu totul. Și-atunci ai apărut tu, care erai atât de jucăuș, de isteț și de innocent, încît, ce mai încolo-ncoace, ai păcălit istoria. Dar inventatorului tău, dragă Apolodor, i-a fost greu, mai tîrziu, să se gîndească la anii aceia răi, astfel încît n-a prea vrut să vorbească nici despre tine. L-am întrebat într-o zi și nu mi-a răspuns. Nu ești tu de vină, ci, cum ți-am spus, istoria.

Să-ți spun, dragă Apolodor, de ce nu ești ca alții. Ești pinguin și om, pentru că vorbești, cînți, plîngi și mergi ca un om, dar ai pene albe și negre, cioc și aripi, ești mic și mare, ești pentru copii și pentru toți ceilalți, ești un picaro și un Wilhelm Meister (nu-i nimic dacă nu știi ce înseamnă asta), ești erou și locuiești într-o parodie, ba chiar într-un evantai de parodii, dar tu ești atât de original încît nimeni nu te poate imita. Porți în toate ocaziile frac. Porți, de asemenea, fără să te sinchisești, numele unui celebru arhitect și constructor din Damasc. Ești fermecător, ești tenor, voiajor, visător și seducător. De tine s-au îndrăgostit o maimuțică și mulți cititori. Ai prieteni nemaiomeniți în lumea ta și cămila Suzi îți este chiar ca o mamă, iar cu cangurul Ilie și cu leul Amedeu faci un trifoi de neuitat. Dar ai prieteni și în lumea astalaltă, reală, care sănt și prietenii mei: Florin, Tina, Dana, Rodica, Anca, Liviu, Cătălin, Leo, Mircea, Alexandru, Dan, Adriana, Nicolae. Toți te știu pe dinafară și fiecare cunoaște bine viața ta aventuroasă, episod cu episod și vers cu vers. Tie poate nici nu-ți pasă de asta, pentru că ești un pinguin independent și semeni cu creatorul tău, care a fost întotdeauna un om liber. Și pentru că iar pornești în lume, dragă Apolodor, îți doresc să rămîni vesel și curajos, chiar în momentele critice, de pildă cînd te întîlnești cu tîlharul din Connecticut. Pot să-ți spun de pe acum un secret: povestea ta se termină cu bine. Cît despre mine, e timpul să ies din carte.

Ioana Pârvulescu

București, martie 2003

1

La circ, în Tîrgul Moșilor,
Pe gheață unui răcitor,
Trăia voios și zîmbitor
Un pinguin din Labrador.

— Cum se numea? — Apolodor.
— Și ce făcea? — Cînta la cor.
Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator;
Făcea și el ce-i mai ușor:
Cînta la cor. (Era tenor.)

Grăsuț, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Aşa era Apolodor...

2

Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus aşa: — «Sînt foarte trist!
Îmi place viaţa de corist
Dar ce să fac? Mi-e dor, mi-e dor
De fraţii mei din Labrador...
O, de-aş putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un gheţar!...»

Apoi a plîns Apolodor...

Cînd l-a văzut pisoial Tiț
Plîngînd cu hohot și sughîț
I-a spus: — «Prietene, aş da
Mustața și codița mea,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice, să te împac.
Zău, nu mai plînge! Te implor...»

Dar el plîngea: — «Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador!...»

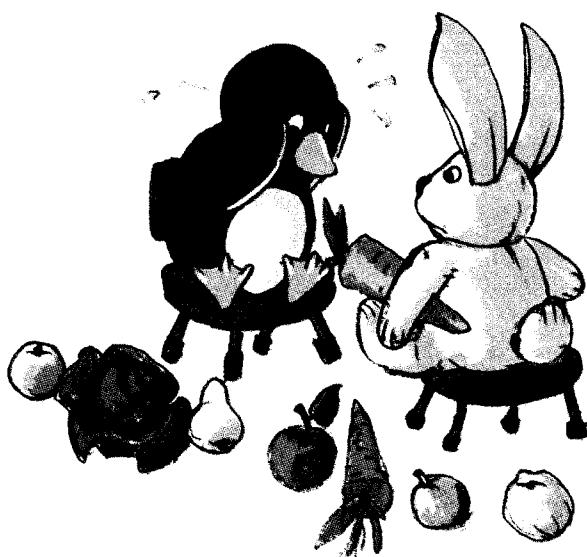

4

Şi-au încercat să-l mai împace
Ariciul, dăruindu-i ace,
Şi ursul, cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Şi iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci şi cu salată
(Colegi de-a lui Apolodor,
Maeştri-cîntăreţi la cor).

Cămila Suzi, cea mai tristă,
Ofta cu faţă în batistă,
Ea îi fusese ca o mamă:
Îl învăţase prima gamă.

Dar el plîngea: — «Mi-e dor, mi-e dor
De fraţii mei din Labrador!...»

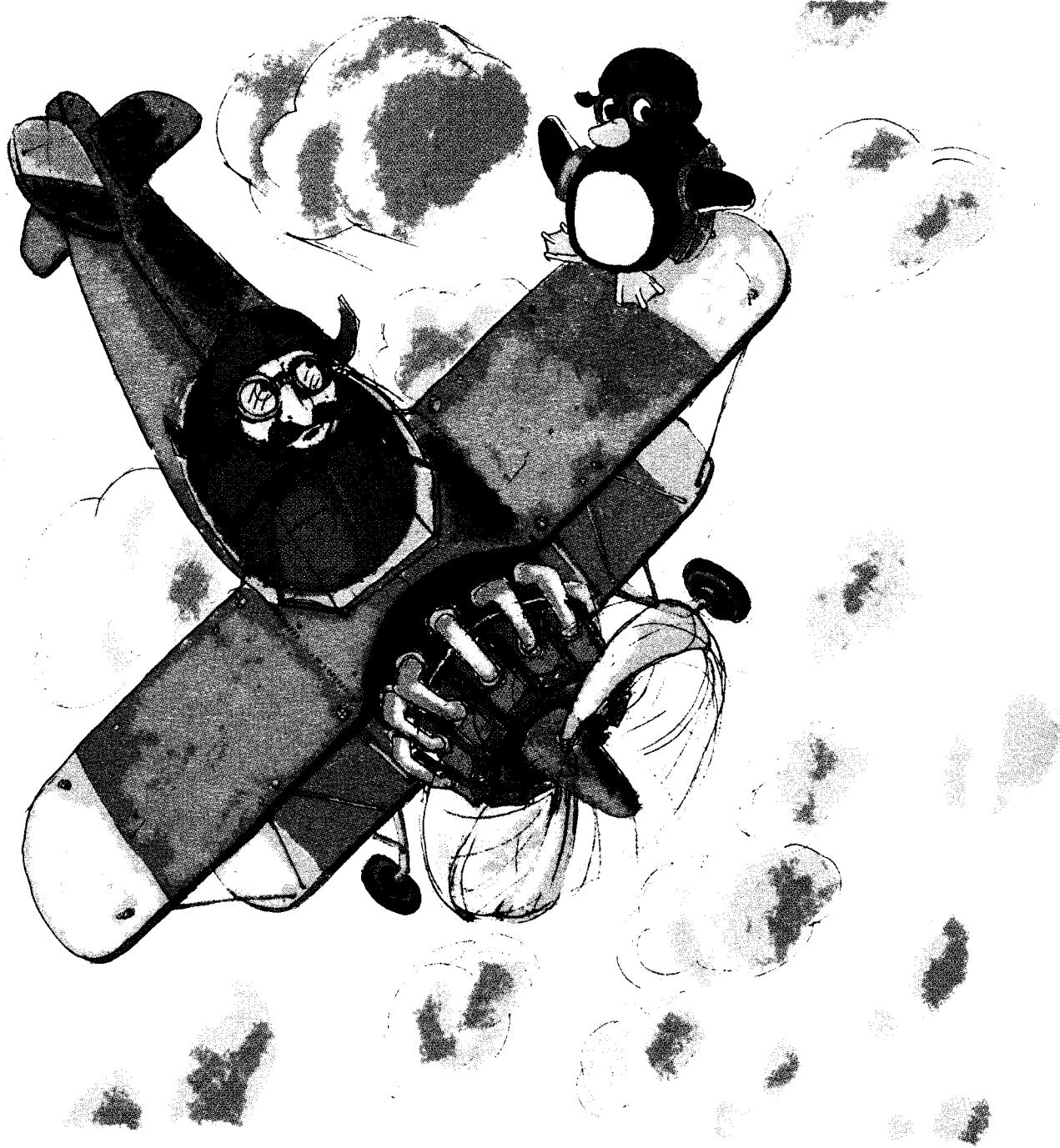

5

Colegii lui Apolodor
S-au dus atunci la dirijor.

Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
I-a ascultat și, gînditor,
S-a așezat pe-o canapea
Oftînd: — «Sărmanul meu tenor
Se poate prăpădi de dor!
Să plece, deci, spre Labrador...»

Și a plecat Apolodor...

La început a fost ușor:
 L-a dus spre nord, l-a dus în zbor
 Un avion, un bimotor.
 Și, stînd picior peste picior,
 Cînta, cînta Apolodor
 Cînta, cu glasu-i de tenor...
 Dar, între timp, înflăcărîndu-l
 Amețitorul peisaj,
 Sări pe-o aripă, cu gîndul
 Să dea dovardă de curaj.

Apoi, cu parașuta-n spate
 Se zbengui Apolodor
 Cînd agățîndu-se de roate,
 Cînd stînd călare pe motor.

Așa, cu zboru-i acrobatic,
 Ar fi ajuns în Labrador,
 Dar l-a izbit un nor zănicic

Și a căzut Apolodor...

La Capul Nord, la Capul Nord,
 Adăpostit într-un fiord
 ředea pe ţarm Apolodor
 Posomorit și gînditor.

Šedea pe ţarm, tăcut și trist
 Acest tenor, acest corist,
 ředea cu parașuta spartă,
 Fără busolă, fără hartă.
 În larg vuia, clocotitor,
 Întreg potopul apelor

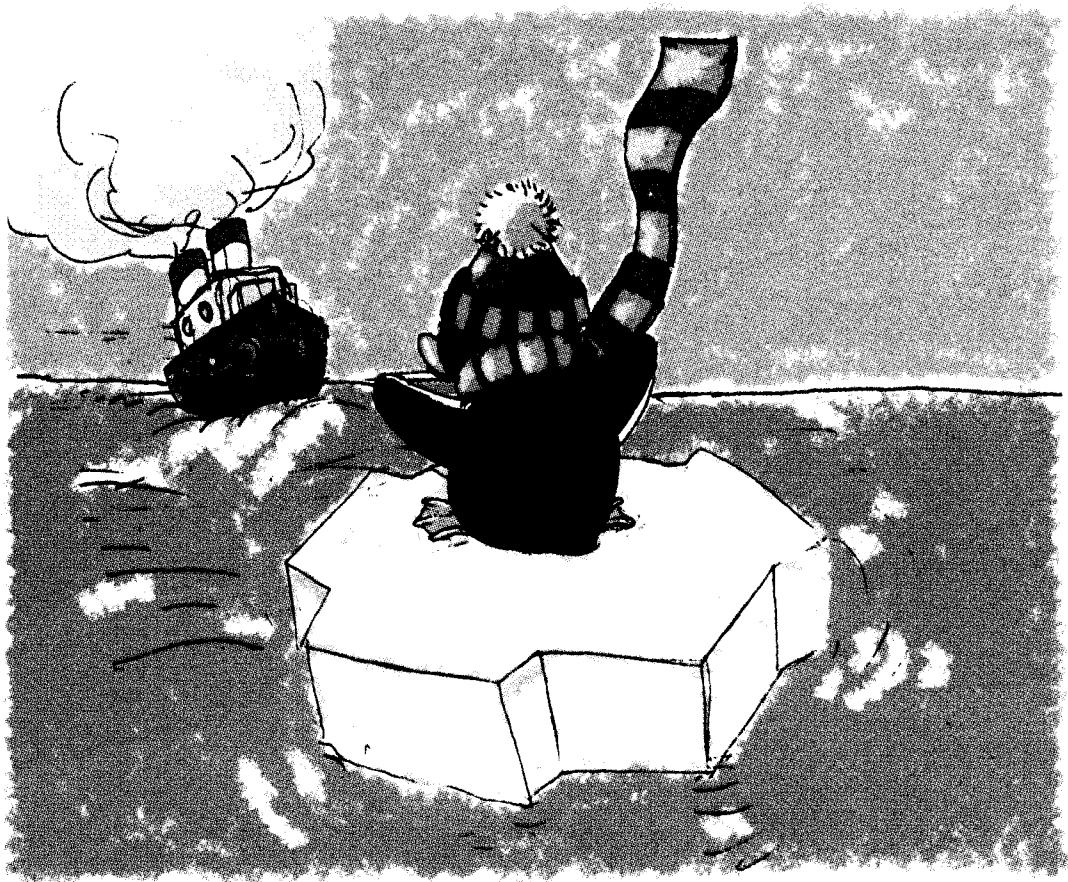
Și se jelea Apolodor...

JELANIA LUI APOLODOR LA CAPUL NORD

«O, frații mei din Labrador,
 Adio vouă, tuturor!
 Pesemne că mi-e dat să mor
 Aici, la ţârmul mărilor...
 Și ce păcat! Eram tenor,
 Cîntam frumos, cîntam la cor,
 O, frații mei din Labrador,
 O, frații mei din Labrador!

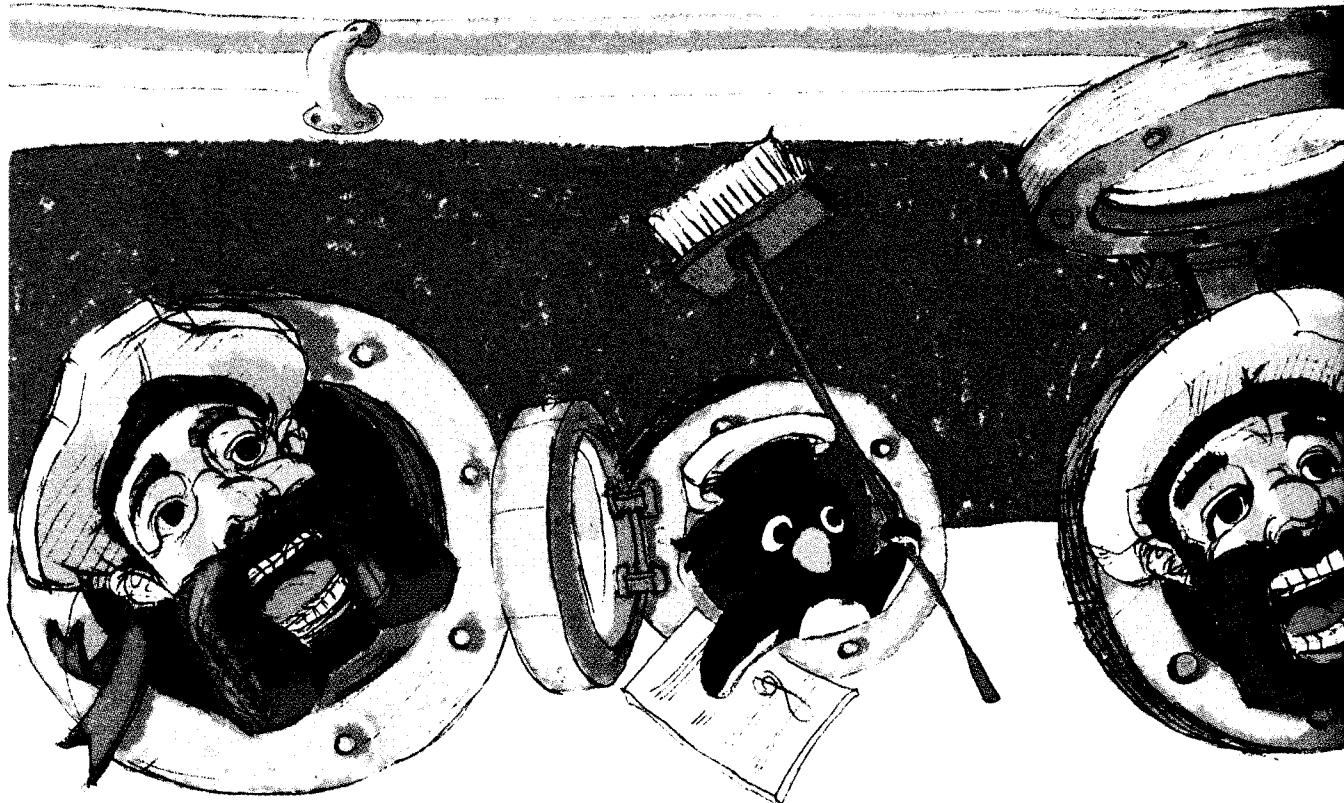
De-acuma, apele, de vor,
 Îmi vor așterne un covor
 Peste nisipul de la fund
 Legânător și sclipitor,
 La sînul lor să mă ascund,
 Să dorm pe veci, să dorm profund,
 O, frații mei din Labrador,
 O, frații mei din Labrador!»

8

Aşa jelea Apolodor...
Dar iată, iată un vapor!
E pescadorul METEOR,
Cel mai de frunte pescador
Din Baltica în Labrador.

Sirena ţuiera de zor:
— «Heee! Cine ești?» — «Un călător.»
— «Cum te numești?» — «Apolodor.»
— «Și încotro?» — «Spre Labrador.»
— «De ce jelești?» — «Păi am să mor
Uitat și fără ajutor...»

9

Și i-au strigat atunci, în cor,
Matrozii de pe METEOR:

— Noi te luăm, Apolodor,
Că vasul nostru METEOR
E mare și încăpător.
Ai drum ceva mai ocolit,
Căci navigăm spre răsărit,
Dar tot ajungi în Labrador.
Hai, urcă-te pe pescador...

Înveselit, Apolodor
Și-a luat, suindu-se pe bord,
Adio de la Capul Nord.

10

A fost un drum fermecător:
În zare, nici un fir de nor,
Doar culmile ghețarilor,
Și pescăruși, rotind în zbor,
Și apa, unduind ușor,
Și vîntul lin, ca un fior...

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Plutea pe-o luminoasă cale
De aurore boreale,
Plutea pe unde de fosfor
Și-l străjuia, ocrotitor,
Înaltul cer multicolor.

Plutea vaporul METEOR
Încetișor, încetișor,
Matrozii toți cîntau în cor
Și, pe deasupra tuturor,
Își risipea Apolodor
Superba voce de tenor
Spre desfătarea focilor...

A fost un drum fermecător.

Dar, pîn-lă urmă, se opri
În port vaporul METEOR
Și debarcă Apolodor
La Behring, într-o bună zi...

Apoi, trecînd peste strîmtoare
Cu luntrea unui eschimos,
Porni spre Labrador, pe jos,
Porni cu mare nerăbdare...

Pe unde-a fost, nu prea se știe
Dar, după cîte-am priceput,
Se pare că a străbătut
Alaska rece și pustie...

Iertați-mă că par uituc,
 Dar s-au păstrat puține file
 Și-n cronica acelor zile
 Sînt scriși doar: munții Tinkmerkpuș,
 Un rîu, o vale sau un sat
 Și-un nume: *Castorul Bursuk*
 (De două ori subliniat).
 Apoi, caietul e pătat...

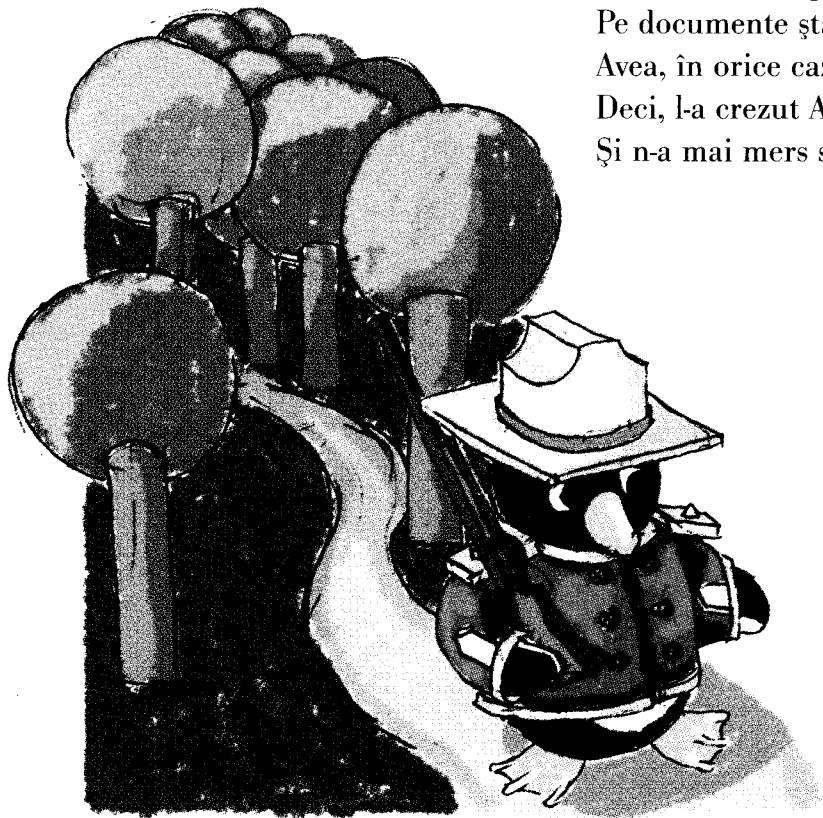
Firesc ar fi, și necesar,
 Să-l întrebăm pe cronicar
 De câte-a trebuit să-nfrunte
 Și să ne dea, în plus, măcar
 O serie de amănunte:

De pildă, foarte însemnate
 Sînt noutățile aflate
 Pe cînd vorbea la telefon
 În nu știu ce localitate
 Pe malul fluviului Yukon.

Acestea nu pot fi uitate...

Ce noutăți? Pe cît se pare
 I-a spus Bursuk: – În Labrador
 Ai fost născut din întîmplare,
 Căci nu-i picior de pinguin.
 Familia Apolodor
 A stat și ea, foarte puțin
 (Venise numai în plimbare).
 Acuma, după cîte-aud
 S-a stabilit la Polul Sud
 Pe gheăta Golfului Terror...
 Bursuk era convingător:
 Se bizuia pe vechi tratate,
 Pe tomurile studiate,
 Pe manuscrise, pe citate,
 Pe documente stampilate.
 Avea, în orice caz, dreptate.
 Deci, l-a crezut Apolodor
 Si n-a mai mers spre Labrador...

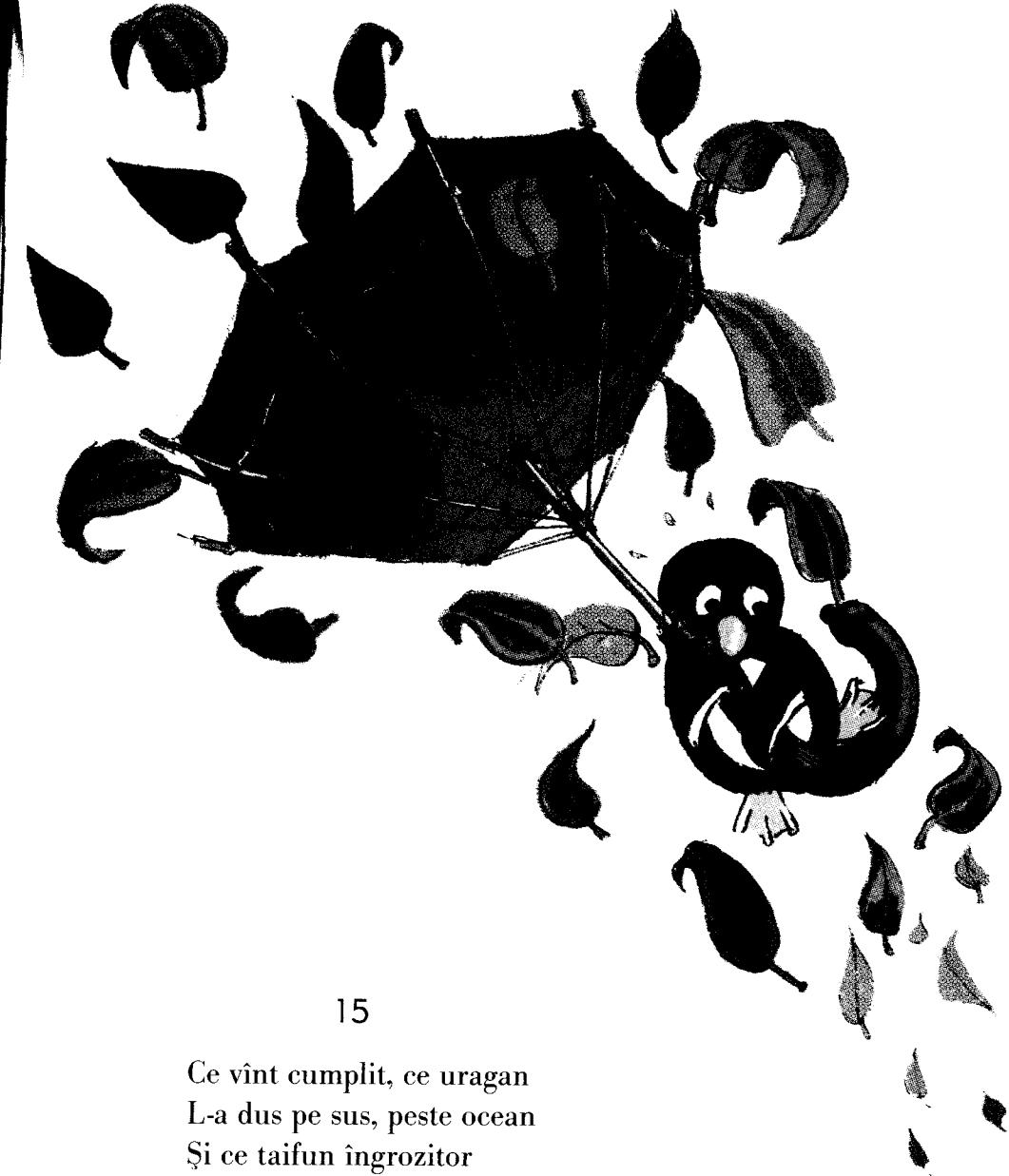

| 4

Cu mare caznă descifrez
Ce scrie, printre ștersături:
«... Străbat Canada, prin păduri...»
«... Popas la tribul irochez...»

Apoi, un rînd mai înțeleg:
«... Plutim pe lacul Winnipeg...»
Și iar e manuscrisul ud,
Pătat, murdar, îngrozitor...

În orice caz, Apolodor
E clar că a pornit spre sud.

15

Ce vînt cumplit, ce uragan
L-a dus pe sus, peste ocean
Și ce taifun îngrozitor
Cu forța lui de nedescris
L-a dus spre țărmul african
Și-apoi, prin Golful Syrthelor,
L-a aruncat lîngă Tunis?

O, n-aș putea să spun precis
Cum de-a ajuns așa departe,
Și nimeni n-ar putea să știe,
Căci s-a pierdut, în mare parte,
Jurnalul de călătorie...

Fiind un bun peisajist
 Aș vrea, oricum, să mai insist
 Și să redau, măcar prin scris,
 Priveliștea de la Tunis.

De sus, de sus, de foarte sus,
 Spre sud, spre est și spre apus,
 Cît vezi cu ochii marea mare
 Și apele strălucitoare,
 Trec elegantele fregate
 Ca niște cupe de cristal
 Și-n urma lor, din val în val,
 Ca niște pietre nestemate,
 Plutesc pe zarea de opal
 Caicurile colorate.

Iar mai spre nord, peste cîmpii
 Vezi siluete de geamii
 Și, albe, fremătînd la soare,
 Livezi de portocali în floare...

Aici, pe țărmul Syrthelor,
 S-a pomenit Apolodor
 Și se gîndeа: «O fi frumos,
 Dar e-o căldură tropicală
 Și eu sănătatea mortă de oboseli
 Și nu mai pot să merg pe jos...»

Și cum jelea să-i plîngi de milă
 Veni spre dînsul o cămilă
 Și-l întrebă: – Cum te numești?
 – Apolodor.
 – Ce tot vorbești?
 Apolodor e-n Labrador.
 Am eu o soră-n București,
 La circ, în Tîrgul Moșilor.

Ea mi-a trimis, de-acolo, vești
 Despre acel vestit tenor
 Și le-am primit acum o oră.
 Plecarea lui a fost o dramă...

– Că mila Suzi vă e soră?
A fost cu mine ca o mamă:
Ea m-a-nvățat întâia gamă...
Cînta la cor și, cîteodată,
Chiar mă trata cu înghețată...

Apoi, oftind, Apolodor
A spus: – Pesemne am să mor,
După un drum atît de lung,
Aici, pe țărmul Syrthelor,
Și niciodată n-o s-ajung
La frații mei, la Polul Sud...

– O, doamne! Ce mi-e dat s-aud!
A lăcrimat acea cămilă –
Mă doare inima, de milă!
Te duce tanti către sud...

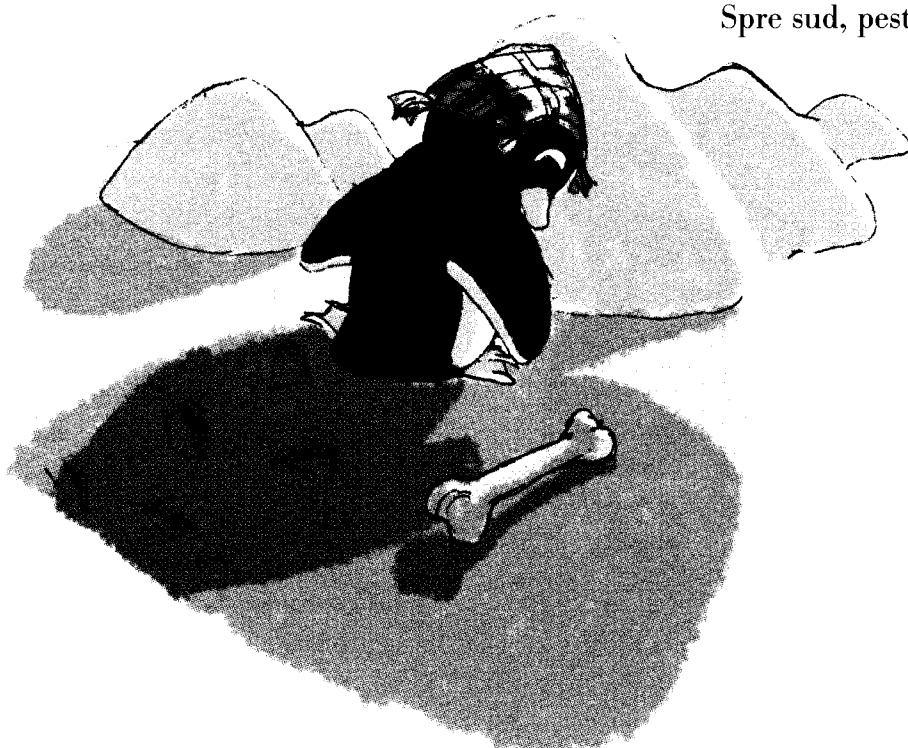
Și l-a purtat cămila-n spate
 Cu salturi moi și legăname
 Cum le e rostul la cămile;
 Și-au străbătut cîmpii și sate,
 Și-au mers aşa mai multe zile,
 Și au ajuns, într-un tîrziu,
 La marginea unui pustiu.

Acolo s-au oprit din drum
 Și-a spus cămila: – De acum
 Începe, cum e scris pe hartă,
 Sahara, albă și deșartă,
 Și în Sahara, dragul meu,
 Nu-i apă și e cald mereu,
 Iar tu, pe cît te văd de crud,

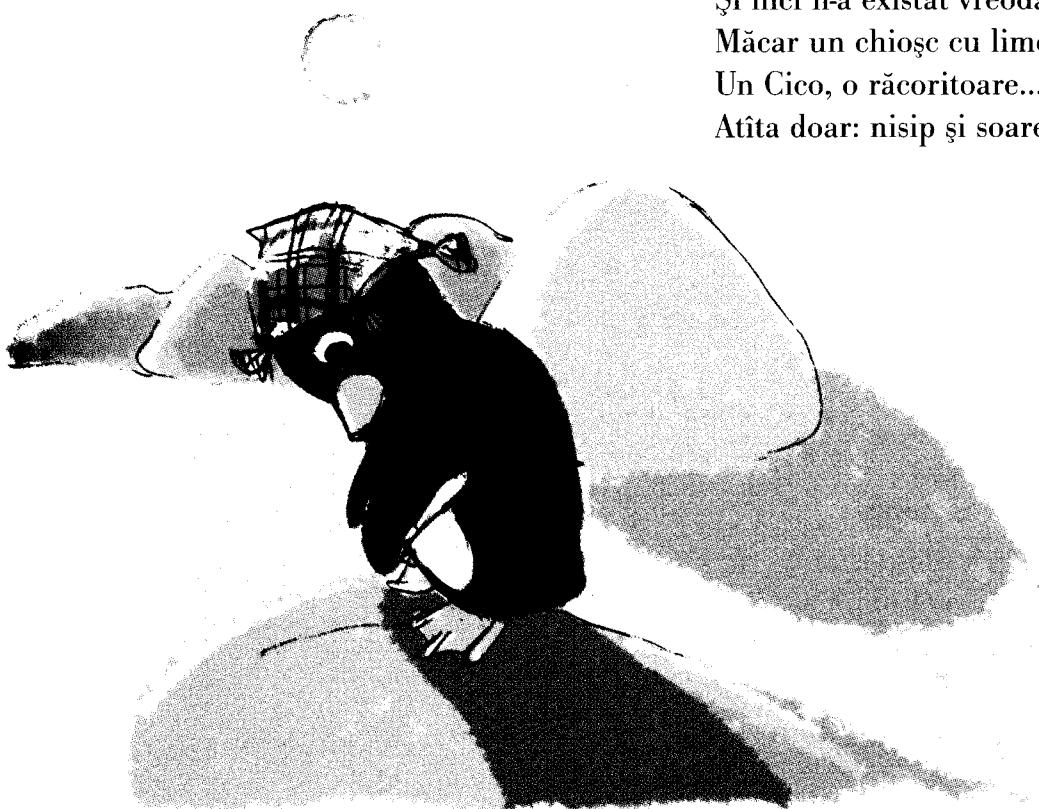
N-o să învingi cu nici un chip
 Atîta mare de nisip.
 Fiindcă vroiai să mergi spre sud,
 Eu te-am adus. Dar sănt cămilă
 Și sănt și mamă – și mi-e milă,
 De aceea am să-ți dau un sfat:
 Pe mulți, Sahara i-a ucis...
 Întoarce-te, imediat!
 Te duc în cîrcă, la Tunis...

Și i-a răspuns Apolodor:
 – Eu, tanti dragă, sănt decis
 Să merg spre sud, la frații mei.
 N-am încotro! Mi-e tare dor
 Și trebuie să dau de ei.
 Oricum, îți mulțumesc frumos...

Și a pornit-o, curajos,
 Spre sud, peste nisip, pe jos...

O, dați-mi voie să descriu
Măcar o parte din pustiu,
Să spun, în câteva cuvinte,
Cît e nisipul de fierbinte
Și cum nu vezi măcar un cort,
Cum n-ai un mijloc de transport,
Cum nu zărești un baobab
Sau o colibă de arab
Și cum, pe-ninderea pustie,
Nu-i urmă de cofetărie
Și nici n-a existat vreodată
Măcar un chioșc cu limonadă,
Un Cico, o răcoritoare...
Atîta doar: nisip și soare.

Și cum mergea Apolodor
 Și se gîndeau, cuprins de groază:
 «Aicea îmi e dat să mor!»
 Dădu în calea lui de-o oază
 Cu umbră multă și răcoare,
 Cu arbori năpădiți de floare,
 Cu tufe mari, de iasomie,
 Cu apă bună, de izvor.

Și a băut Apolodor
 Și a cîntat de bucurie...

21

De sus, ascunsă lîngă cer,
Pe creanga unui palmier
L-a ascultat, întîi cu frică,
O foarte mică maimuțică.

Iar el cînta, fermecător,
Cu glasu-i dulce, de tenor...

Și ea simți un început
De sentiment necunoscut,
Ceva între alean și dor,
O tulburare, un fior,
Acel ceva, profund și mut
(În orice caz, foarte plăcut)
Pe care îl numim *amor*.

Tinîndu-și coada grațios
 Ea coborî pe creangă, jos,
 Și, înclinîndu-se ușor
 În fața lui Apolodor,
 Îi dărui trei portocale,
 O pungă plină cu migdale
 Si-i spuse cu sfială: – Ia-le!
 Sînt toate, toate, ale tale...

Apoi, aceeași maimuțică
 – De data asta fără frică
 Dar cu sfială și mai multă –
 Îl întrebă cum se numește.
 (Ca orișice persoană cultă
 Vorbea, firește, românește.)

Și el a spus: – Apolodor...

Și-atunci, aceeași maimuțică
 Șopti, roșindu-se ușor,
 Dar fără urmă de sfială:
 – Deși sînt încă foarte mică
 (Abia la toamnă merg la școală),
 Nu am decît un singur dor:
 Să fiu soție de tenor.
 Deci, dacă dragostea există
 Și dacă nu dorești cumva
 Să vezi o maimuțică tristă,
 Aș vrea să fiu soția ta...

Si i-a răspuns Apolodor:
 – N-aveam de gînd să mă însor
 Dar, fiindcă dragostea există
 Și nu mi-ar fi plăcut nici mie
 Să văd o maimuțică tristă,
 Sînt gata pentru cununie...

Apoi, ca doi copii cuminți
 Ce vor să facă totul bine,
 S-au dus și ei, cum se cuvîne,
 Să ceară voie la părinți.

Și tata, domnul Cimpanzeu,
 – Altminteri, o persoană cultă
 Deși se exprima cam greu –
 A spus: – Fetița mea, ascultă
 Un sfat de tată iubitor:

Știi că stimez nespus de mult
 Profesiunea de tenor;
 Am, pentru muzică, un cult
 (Visam, pe cînd aveam un an,
 S-ajung și eu măcar soprano),
 Îmi place și Apolodor

Și nu mă port ca un tiran,
 Căci nu prea sănt, din fire, crud
 Deci, aş putea fi de acord –
 Dar *dînsul*, după cîte-aud,
 Venind încocace, dinspre nord,
 Se duce către Polul Sud
 Și-acolo e un ger cumplit.
 N-ai să reziști! Nu-i cu putință...
 Vrei să te am pe conștiință?

De aceea n-am să te mărit.

Pe urmă, doamna Cimpanzeu,
 Gîndind, ca mamă și femeie,
 Găsi cu cale să încheie:
 – Eu, dragii mei, nu pot să spun
 Decît atîta: Mă opun!

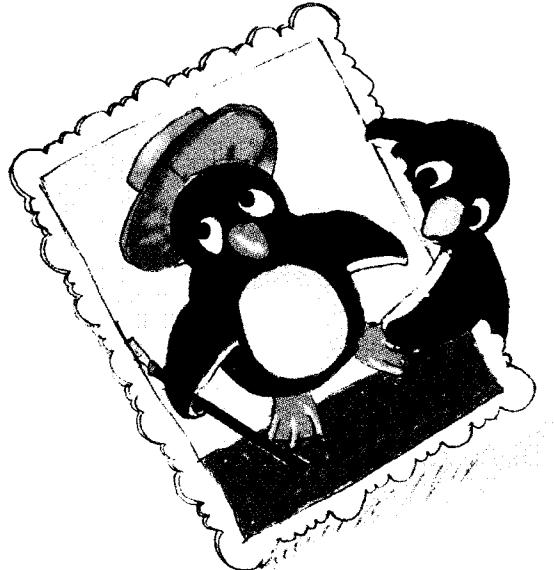

Și ei, ca doi copii cuminți,
Ce vor să facă totul bine,
Au ascultat, cum se cuvine,
De sfatul scumpilor părinți.

Și a plecat Apolodor.

Și a rămas pe-o rămurică,
Departă, suspinind de dor
O foarte mică maimuțică...

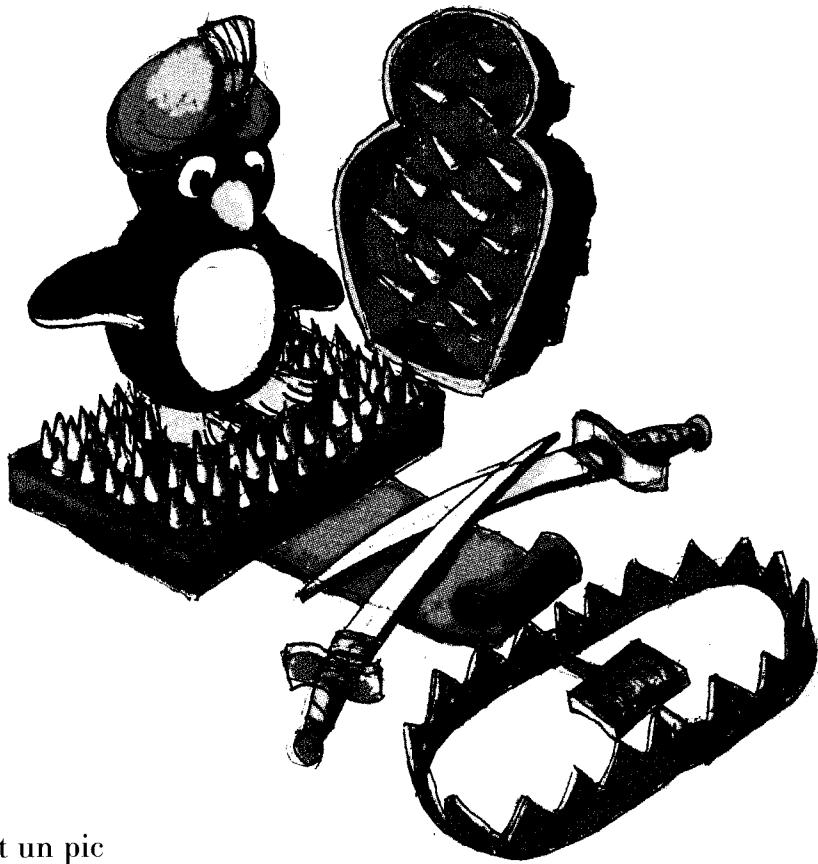

25

Iar el a rătăcit un an
Pe continentul african,
Pierdut prin Africa de Sud
(La Capetown s-a găsit un nud,
Adică o fotografie
De pinguin cu pălărie
Și fără altceva pe el
– Un fel de pinguin-model –
A cui o fi, nu prea se știe
Dar parcă-i seamănă nițel.)

Apoi, un timp, a fost văzut
Hamal, în port la Cabo-Verde,
Cărind stafide și năut.

Pe urmă, urma i se pierde.

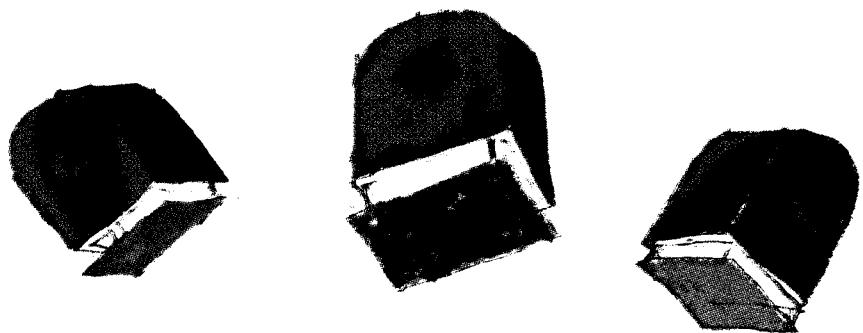

26

Se spune că a stat un pic
Prin junglele din Mozambic
Și iarăși nu mai știm nimic...

Apoi, un zvon ceva mai clar
Vorbește de «Apolodor,
Faimosul pinguin-tenor
Din insula Madagascar.»

Pe urmă, șase luni în sir
A fost, în India, fachir,

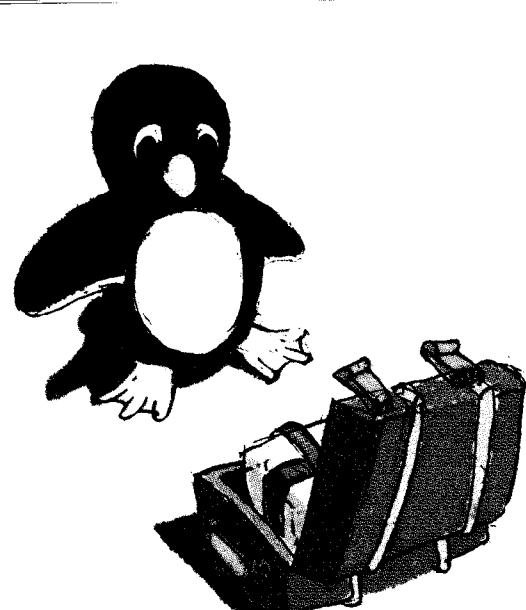

Și se mai știe, fără greș,
Că a deschis cu vocea-i clară
După un solo de chitară
Concertul de la Bangladesh,
C-a fost acolo un delir,
Că el purta, solemn și trist,
O costumație bizară,
Și-avea coafura necesară
Oricărui tânăr chitarist.

Apoi, o lună, prin Tibet
Se spune că a fost poet.

Și iarăși nu mai știm nimic...

Abia peste vreo două luni
E semnalat de un ziar
Pe-o insulă, în Pacific.

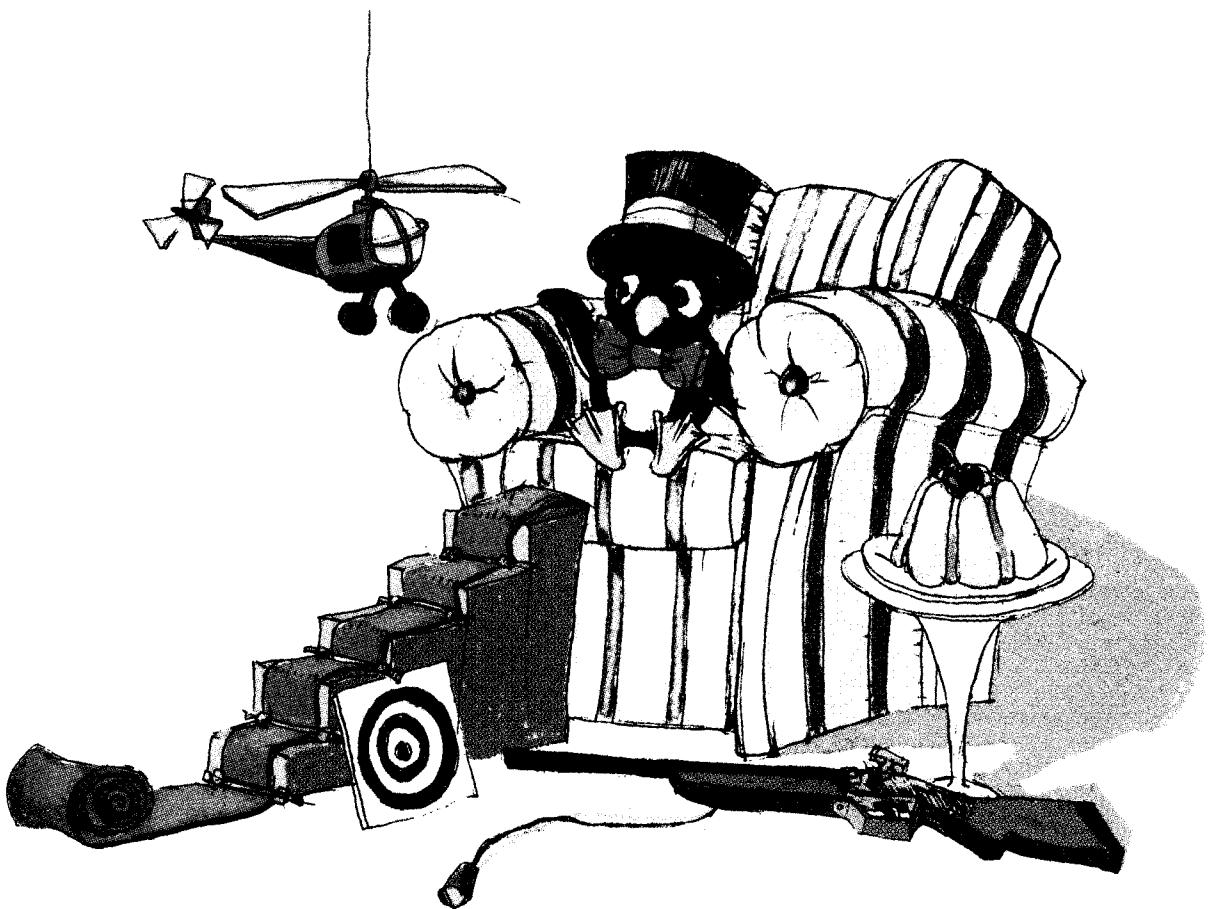
Acum era milionar.
(Se mai întâmplă și minuni...)

Găsise, pe-un teren viran,
Un geamantan de piele fină
Și un pachet în geamantan
Pecetluit cu parafină
Și, în pachet, un pachețel
Legat cu funde elegante
Și-n pachețel găsise el
Vreo patruzeci de diamante.

Acum vorbea la telefon
Din camera cu jucării,
Avea vreo cinci cofetării,
Trăgea cu pușca de salon,
Fuma numai țigări de foi,

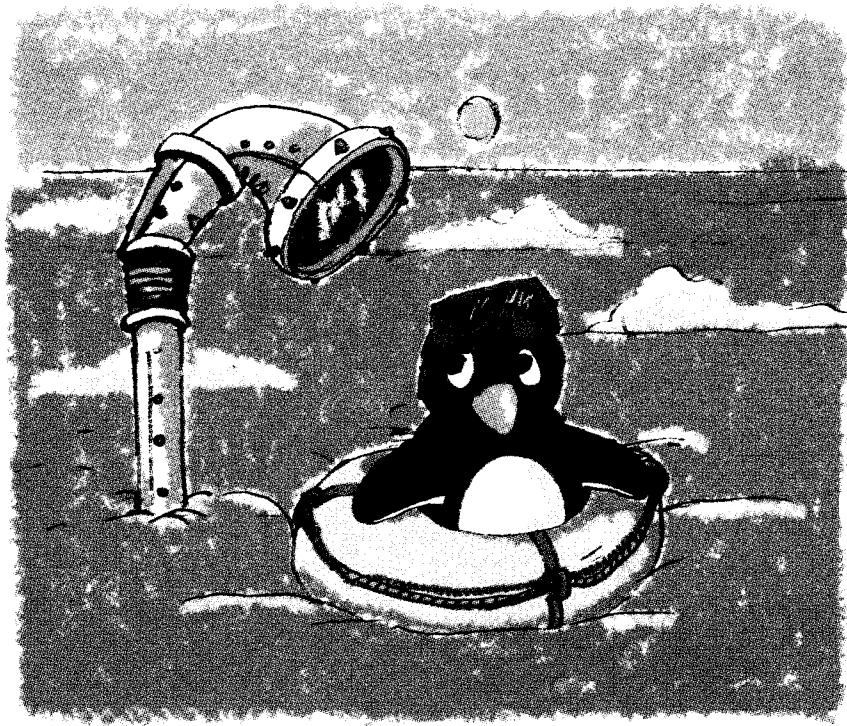
Stătea pe canapele moi,
Mînca betel și ananas
Și nu-i mai ajungeai la nas...
La o plimbare cît de mică
El, hopa în helicopter!
(Poate că asta ne explică
Schimbarea lui de caracter.)

Şi-a dus-o aşa un an sau doi,
Dar într-o zi (sau luni sau joi)
Şi-a amintit Apolodor
De fraţii lui şि-a plîns de dor
Şi-a zis: – Adio, ananas,
Tigări de foi şi jucării,
Adio, voi, cofetării
Şi diamante! Eu vă las,
Vă las şi plec, fiindcă mi-e dor.

Şi a plecat Apolodor.

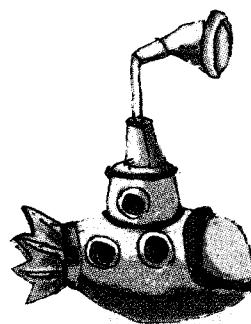
28

Tot ce există și se știe
Din marea lui călătorie
Peste oceanul Pacific
E scris pe-un petic de hîrtie.
Atât – și altceva nimic.

Se pare că a navigat
Pe-o barcă, luată cu chirie,
Apoi a naufragiat
Și, de pe-o insulă pustie,
Pe-o vreme calmă și senină,
A fost luat de-un submarin.

Dar asta a durat puțin,
Căci s-au izbit în drum de-o mină
Și el, salvat de un delfin
Și dus spre vest, peste ocean,
A fost, cu forțele sfîrșite,
Lăsat, în stare de leșin,
Pe țărmul californian.

Și iată cum, pe negîndite,
Navigatorul-pinguin
Ajunse-n Statele-Unite.

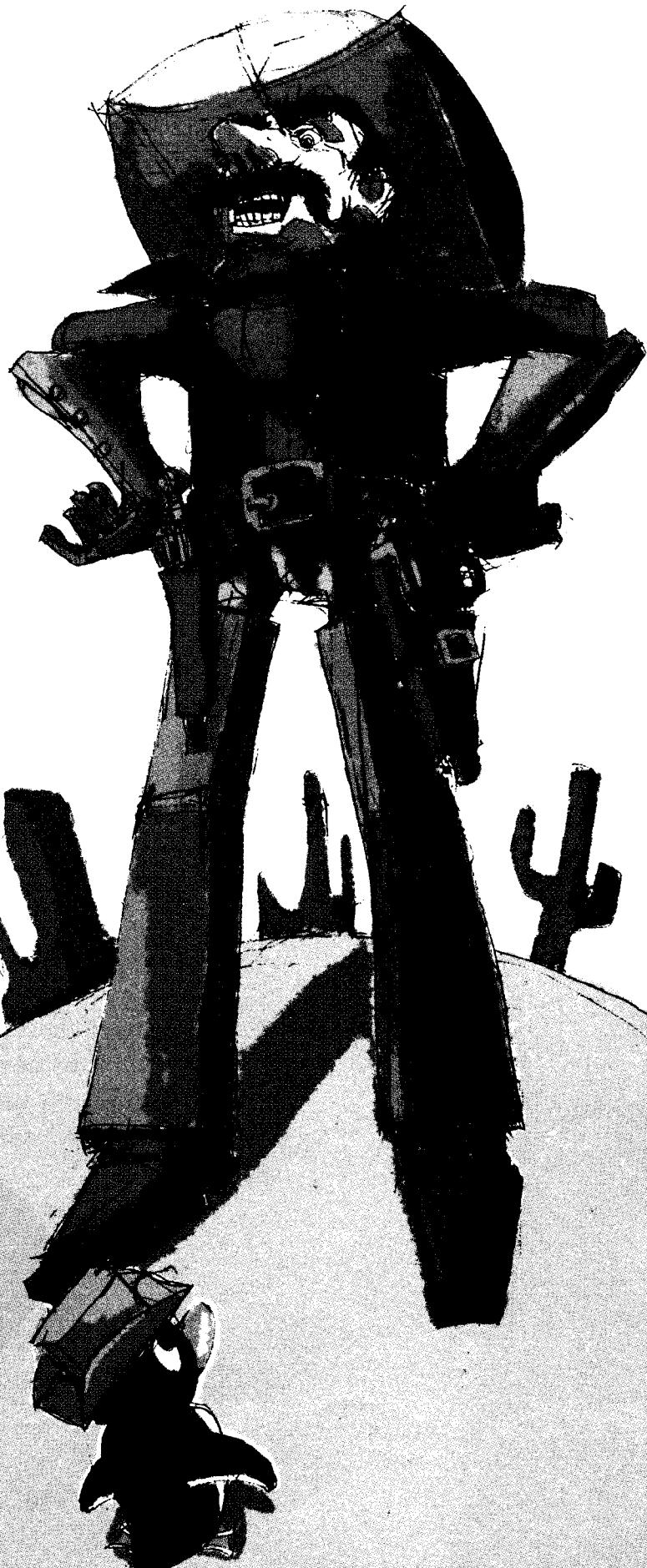

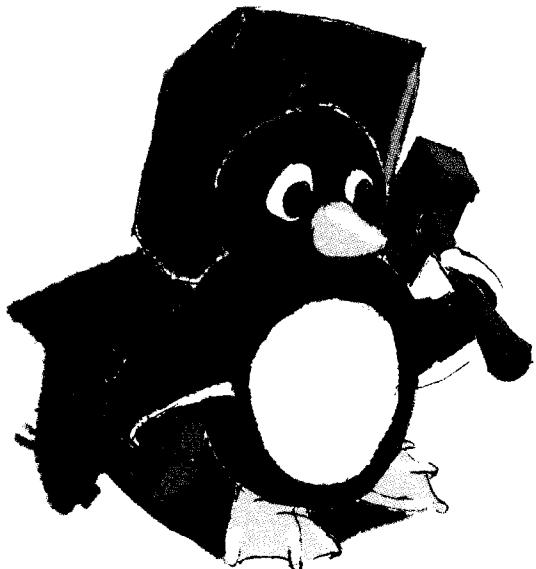
Un timp, pe cîte știm și noi,
 A fost Apolodor cow-boy
 La ferma «Taurul Vioi»
 Și îngrijea de vaci, de boi,
 Le da porumb, le da trifoi,
 Și avea pistol, avea și cal
 Ca orișice cow-boy normal.

Dar, într-o vineri, s-a ivit,
 În preajma fermei, un bandit,
 Un hoț de vite renumit,
 Un bățian îngrozitor,
 Salliver Tom, un pistolar.
 Și tot ținutul tremura
 Și el trecea nepăsător,
 Călare pe un armăsar,
 Și jefuia și ucidea.

La ferma «Taurul Vioi»
 A împușcat optzeci de boi,
 Trei vaci, un miel și un pisoi.
 Apoi, răcnind ca un turbat,
 În curte a descălecat
 Și s-a culcat într-un butoi.
 (Era, precum se vede, beat.)

Și tremurau bieții cow-boy
 Ascunși prin lanuri de trifoi,
 Vîrîți prin stive de gunoi,
 Și nimeni nu zicea nici pis
 Și-atunci Apolodor a zis:
 – Eu n-am să tremur ca un laș
 De teama unui ucigaș
 Și-a unui jalnic bățian
 Așa cum văd că faceți voi!

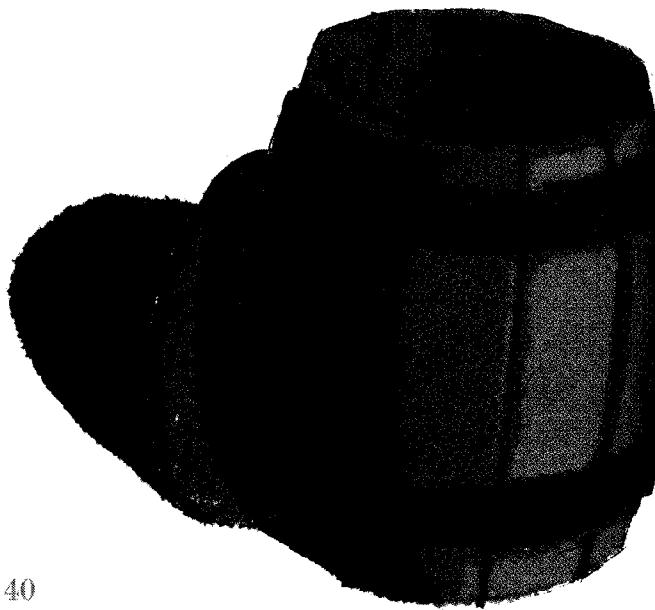
Și-a luat trei cuie și-un ciocan
Și-a pus capacul la butoi.

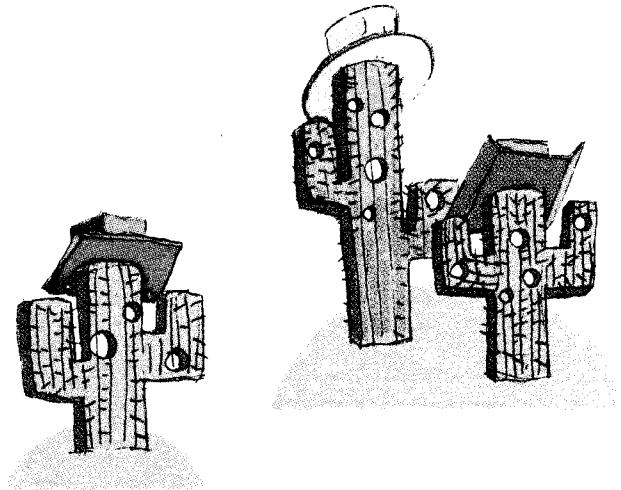
Apoi, l-a dus pe ucigaș
De-a dura, pînă la oraș
Și l-a predat la închisoare;

Și lumea îi ieșea în cale
Cu prăjituri și cu urale
Și-a fost o mare sărbătoare...
Dar, spre uimirea tuturor,
Cînd ei strigau: – Rămii cu noi,
Tu, cel mai brav dintre cow-boy!

El le-a răspuns: – Mă duc. Mi-e dor
De frații mei, de glasul lor...

Și a plecat Apolodor.

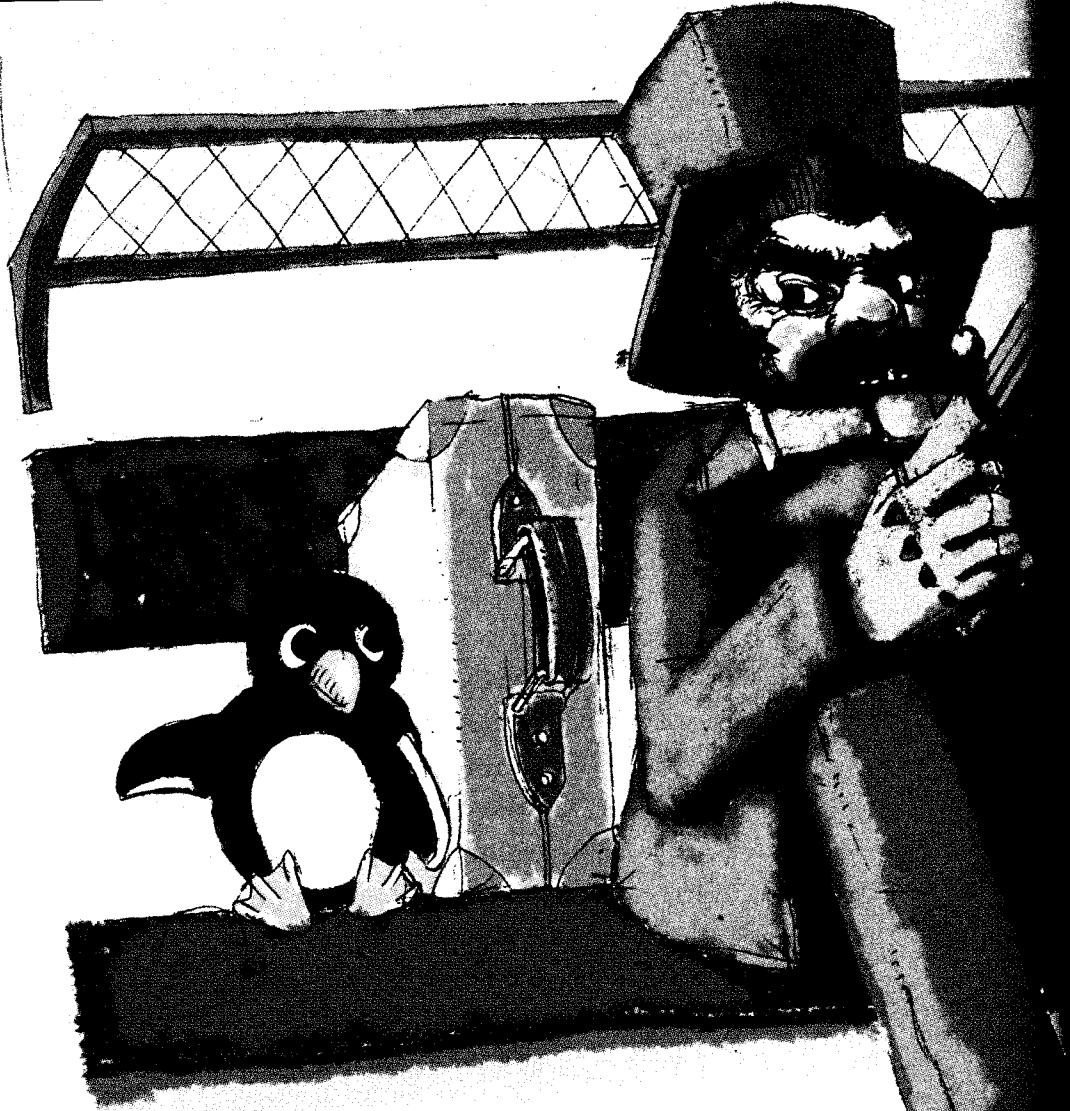
30

O, nu mi-a fost deloc ușor
Ca să refac, din auzite
Sau din caiete risipite,
Jurnalul lui de călător
De-a lungul Statelor-Unite.

Ce-a mai pățit? Ce-a mai făcut?
Cu mîna lui, Apolodor
Notează de la început
Pe-o filă rătăcită: «Vai!
Se ține după mine, scai,
Tilharul din Connecticut...

Alaltaieri, cînd l-am văzut,
Umbla cu barbă și mascat
Și sta ursuz și încruntat
Tilharul din Connecticut.

Iar ca să fie mai temut
Purta perucă bicoloră
Și împușca un om pe oră
Tilharul din Connecticut...»

31

Dar, fiindcă totul a fost scris
Exact precum s-a petrecut,
Aș vrea să pierdem un minut
Și să vă spun ce i-a făcut
Cum s-a purtat și ce i-a zis
Tilharul din Connecticut.

Era în tren. Cum sta tăcut
Și singur cuc Apolodor,
S-a mai urcat un călător,
Un individ necunoscut:
Tilharul din Connecticut.

Și a băut un kil de rom,
Și a răcnit ca un nebun:
— Sînt tatăl lui Salliver Tom.
Tu l-ai închis. Eu îl răzbun!

Avea în mînă un pistol
Și-a mai băut un kilogram
Și-a spus: — Acuma, te las gol.
Apoi, te-arunc din tren, pe geam...

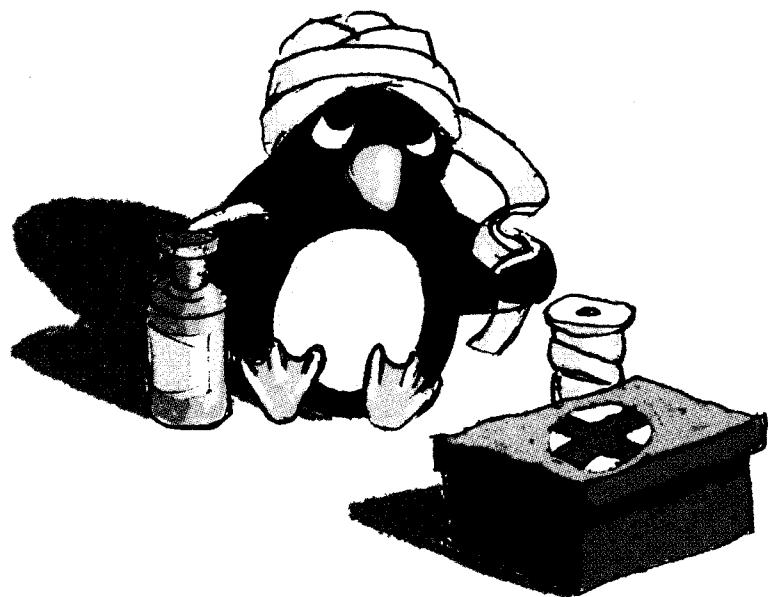
Și cum a zis, a și făcut
Tilharul din Connecticut...

O, știu!... A fost îngrozitor...
 Dar n-a murit Apolodor,
 Ci s-a ales, din căzătură,
 Cu un cucui (cam mărișor),
 O urmă de zgîrietură
 Și-o mică rană la picior.

Și-a mers apoi, ceas după ceas,
 Oftînd la fiecare pas.

De parte, fremăta ușor
 Înalta boltă a pădurii...

Și-a poposit Apolodor
 În valea râului Missouri...

33

Cu glasul lui răsunător
Se jelua Apolodor:

— Ce mi-a făcut, ce mi-a făcut
Tilharul din Connecticut!...
Aşa, cu vînătăi şi gol
Nu cred să mai ajung la Pol,
Nu cred să mai ajung la Pol...

Missouri clipocea, uşor,
Şi el plîngea, plîngea de zor...

lar cînd tăcu Apolodor,
l-aduse vîntul la urechi
Un huruit de fiare vechi
Si-un zgomot strașnic, de motor.

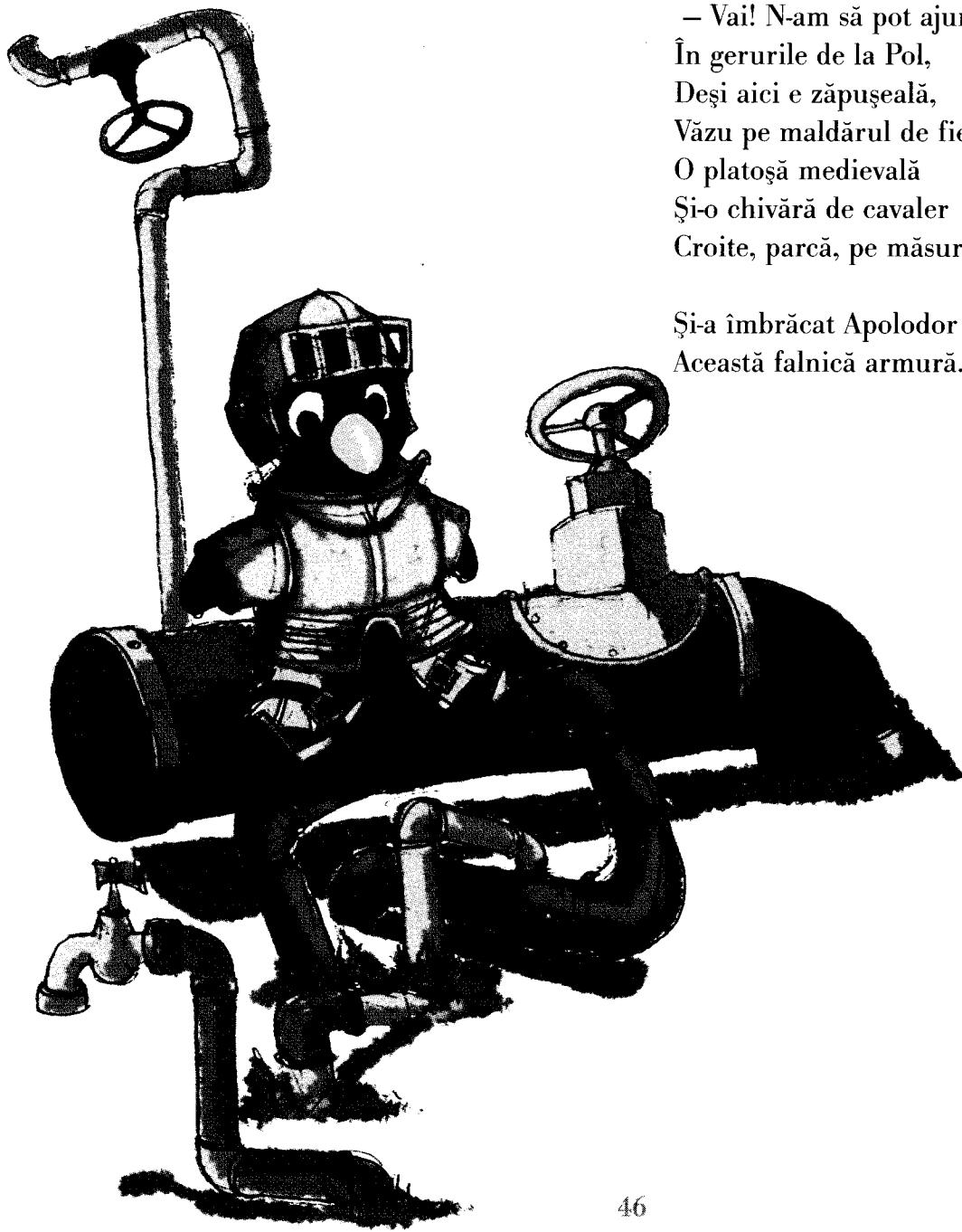
Si a văzut venind pe drum
Un camion cu număr sters,
Invăluit în nori de fum,
Si a sărit în el, din mers...

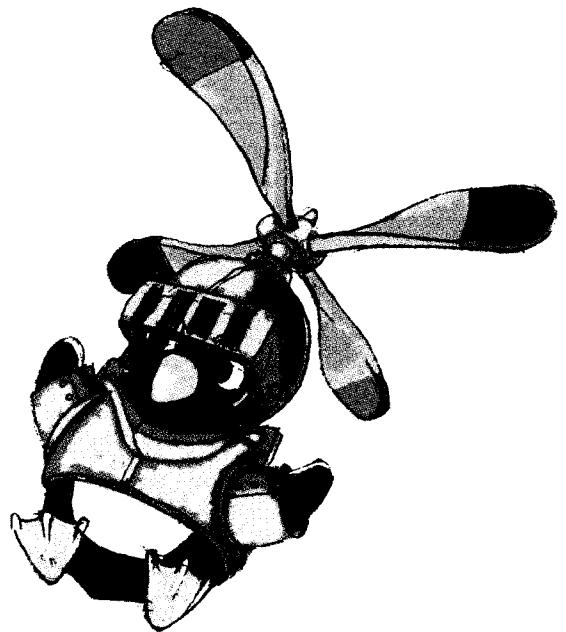
Aşa porni Apolodor,
 Murdar de fum şi de rugină
 Sub soarele dogoritor
 Pe fiare vechi, într-o maşină...

Şi cum se văeta de zor:

– Vai! N-am să pot ajunge, gol,
 În gerurile de la Pol,
 Deşi aici e zăpuşcală,
 Văzu pe maldărul de fier
 O platoşă medievală
 Şi-o chivără de cavaler
 Croite, parcă, pe măsură.

Şi-a îmbrăcat Apolodor
 Această falnică armură.

36

Dar, după cîteva secunde,
Un uragan îngrozitor
Veni, de nu se ştie unde,
Şi îl luă cu el, în zbor,
Şi-l aruncă din nor în nor
Ca pe un fulg de păpădie,
Iar el gîndeа: «Ce vijelie!
Acuma, sigur o să mor...»

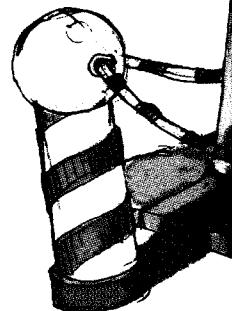

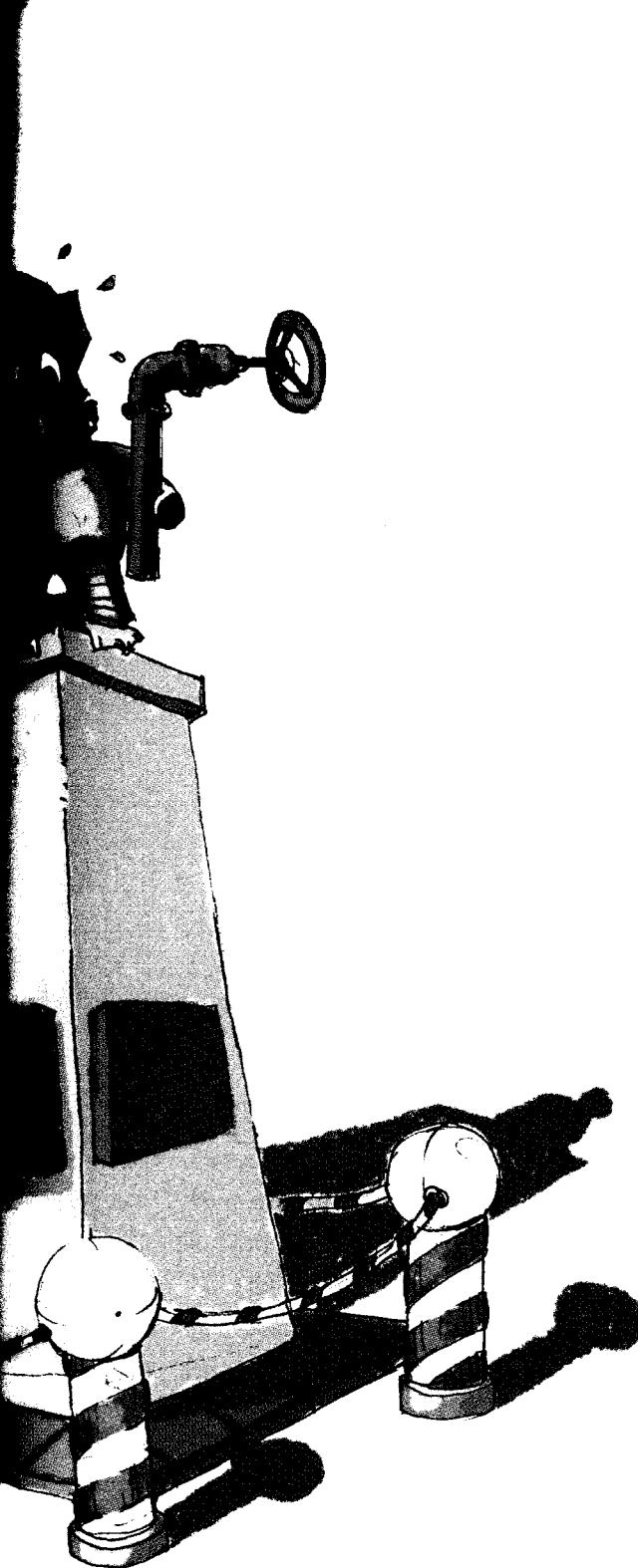
37

Apoi, stă scris în manuscris
Că a picat plocon, de sus,
Stîrnind o zarvă de nespus
Pe străzile din Saint-Louis.
Întîiul care l-a văzut
(Savantul Fergus Mac-Piggott)
A dat de veste, peste tot:
— Un satelit! Un satelit!

Dar, sfătuindu-se deoparte
Cu creierul automat,
Savantul a rectificat:
— Nu-i satelit. E om din Marte!...
La care, adunați în cor,
Vreo patruzeci de gură-cască
Strigară: — Uraaa! Să trăiască!

Și, auzind urarea lor,
S-a bucurat Apolodor.

Și-au început să se tocmească
În jurul lui Apolodor
Cei patruzeci de gură-cască:

- Ce-ar fi să-l facem senator?
- Să-l punem la Academie...
- Să-i vindem un televizor...
- Să-i dăm o casă, cu chirie...

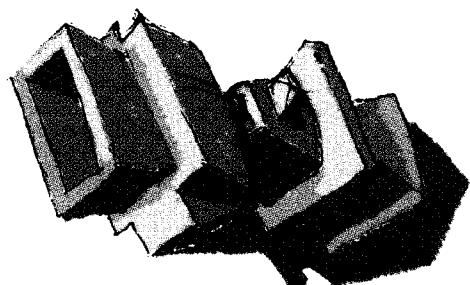
Și-atunci s-a ridicat și-a zis
Primarul Bigg, din Saint-Louis:

– Noi, fiindcă ne aflăm de față,
Am hotărît să i se facă
Din nylon pur, cusut cu ață,
În centrul pieții, o baracă.

În ea, pe-un soclu de granit,
Pictat cu stele pe o parte,
Va sta în lanțuri, liniștit,
Acest străin picat din Marte.

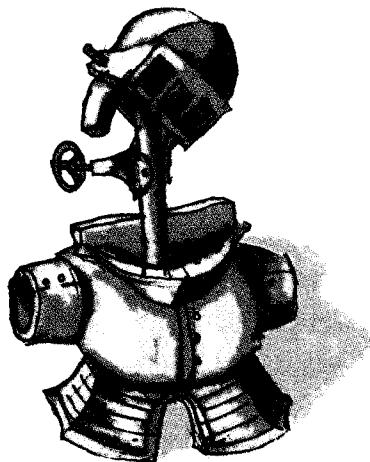
Și, fiindcă trebuie făcut
Un bine pentru fiecare,
Firește că am prevăzut
Și-o mică taxă, la intrare...

Și s-a făcut precum a zis
Primarul Bigg din Saint-Louis...

Cît a durat, nu știu precis
Dar nici o îndoială nu e
Că în orașul Saint-Louis
Apolodor a fost statuie.

Și, tot aşa, e clar de tot
Că, după ce l-a studiat,
Savantul Fergus Mac-Piggott
A seris faimosul său tratat
Cu titlul: — *Omul de pe Marte*
(Din care dăm, mai jos, o parte.)

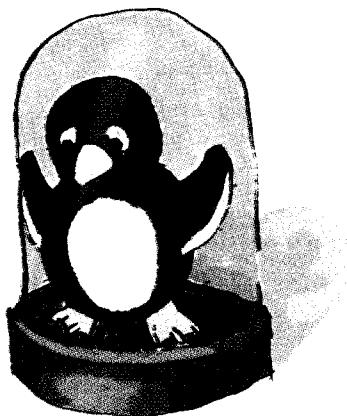
OMUL DE PE MARTE

de Fergus Mac-Piggott

CAPITOLUL ÎNTÎI
Toți marțienii au pe ei
O sumedenie de piei
Din care una, minerală,
Aduce, după cum s-a spus,
A platoșă medievală.

(Modele noi, cu preț redus,
Găsiți la «Pielea Ideală».)

CAPITOLUL DOI
Din studii și măsurători,
Reiese că planeta Marte
E undeva, foarte departe,
Iar marțienii sănt tenori
Și pomenesc de Capul Nord
Sau de Alaska, uneori.
Se vede că pe-acolo vin.
(La orice mare magazin
Găsiți produse marca Ford.)

CAPITOLUL TREI
ȘI URMĂTOARELE
Cu geniul și știința mea...
(Etcetera, etcetera...)

De multe ori am recitit
 Tratatul, pînă l-am închis...
 Dar să vedem ce-a mai pătit
 Apolodor în Saint-Louis...

.....

Bătea un vînt dinspre apus
 Prin noaptea neagră și posacă,
 Iar el sedea, în lanțuri pus,
 Pe soclul rece, în baracă.

Şedea cuminte și supus,
 Şedea în beznă și tăcere
 Cînd ușa a sărit în sus
 Și-au năvălit în încăpere
 Vreo patruzeci de înși mascați,
 Tilhari și ucigași cu leaă.
 Toți cîinii ăștia încruntați
 Rînjeau, cu gura pîn-la ceafă.
 Și-n fruntea lor, venea tăcut
 Tilharul din Connecticut...

Apoi s-au năpustit vreo trei
 Și l-au răpit pe-Apolodor
 Pe cînd ceilalți răcneau la ei:
 – O.K.! Mai repede! Dați zor!...

Legat cu funii de bumbac,
 Vîrît în fundul unui sac,
 Așa l-au dus, pe rînd, în spate,
 Prin ulițe întortocheate,
 Pe străzi cu nume deocheate.
 Și s-au oprit cumplitii zbiri
 La ora unu jumătate
 În fața unei vechi clădiri.

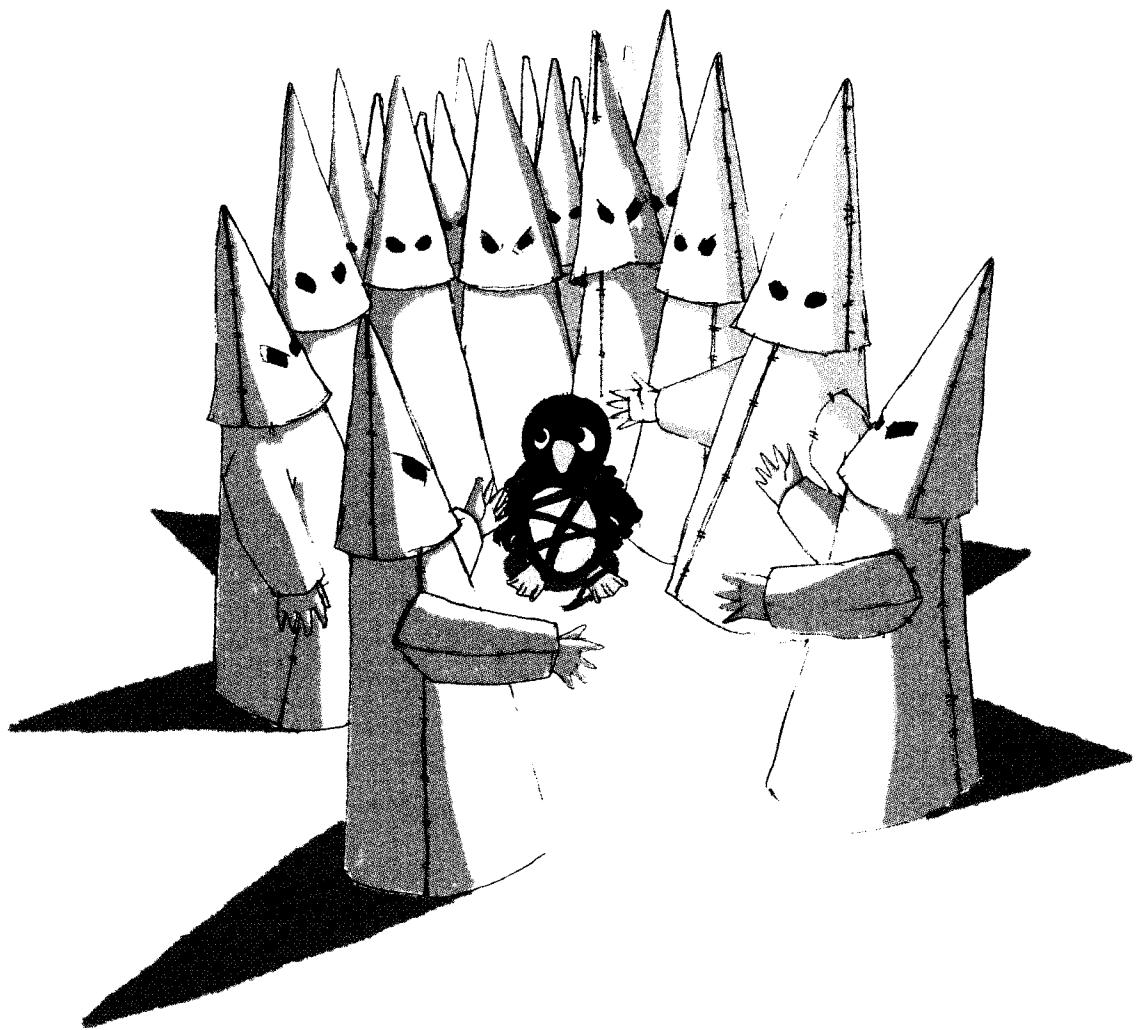

Era o casă mare, mare,
Cu geamurile ferecate,
Cu uşa prinsă în zăvoare,
Cu sonerii automate
Şi lîngă uşă, pe burlan,
Scrisese cineva, cu cretă:
Aici e sediul KU-KLUX-KLAN
(Asociaţie secretă.)

Și, ca un stol de lilieci,
În beznele întunecate
S-au risipit cei patruzeci.

Iar pragul ușii l-a trecut
Doar unu, cu povara-n spate:
Tîlharul din Connecticut.

45

Și s-a trezit Apolodor
Că-i scos din sac și aruncat
Pe florile unui covor
Din «marea sală pentru sfat.»
Erau acolo adunați
Vreo cincizecișase de mascați
Cu glugi pe față și urîți,
Avînd o armă, fiecare.
Și îl priveau posomorîți
Şezînd cu nasul în pahare...

56

Firește că întreaga noapte
 S-au sfătuit, încet, încet,
 Mai mult prin semne și prin șoapte,
 Iar sfatul a rămas secret.
 De aceea am puține date
 (Și poate nu destul declare)
 În mare parte copiate
 Din HOTĂRÎREA următoare:

**HOTĂRÎREA
 ASOCIAȚIEI KU-KLUX-KLAN**

Noi, adunați în Saint-Louis
 Cu toată graba necesară,
 Ne-am sfătuit și am decis:

Pe baza faptului comis
 (Un fel de lovitură, gravă,
 La libertatea unui om, —
 Vezi cazul lui Salliver Tom)

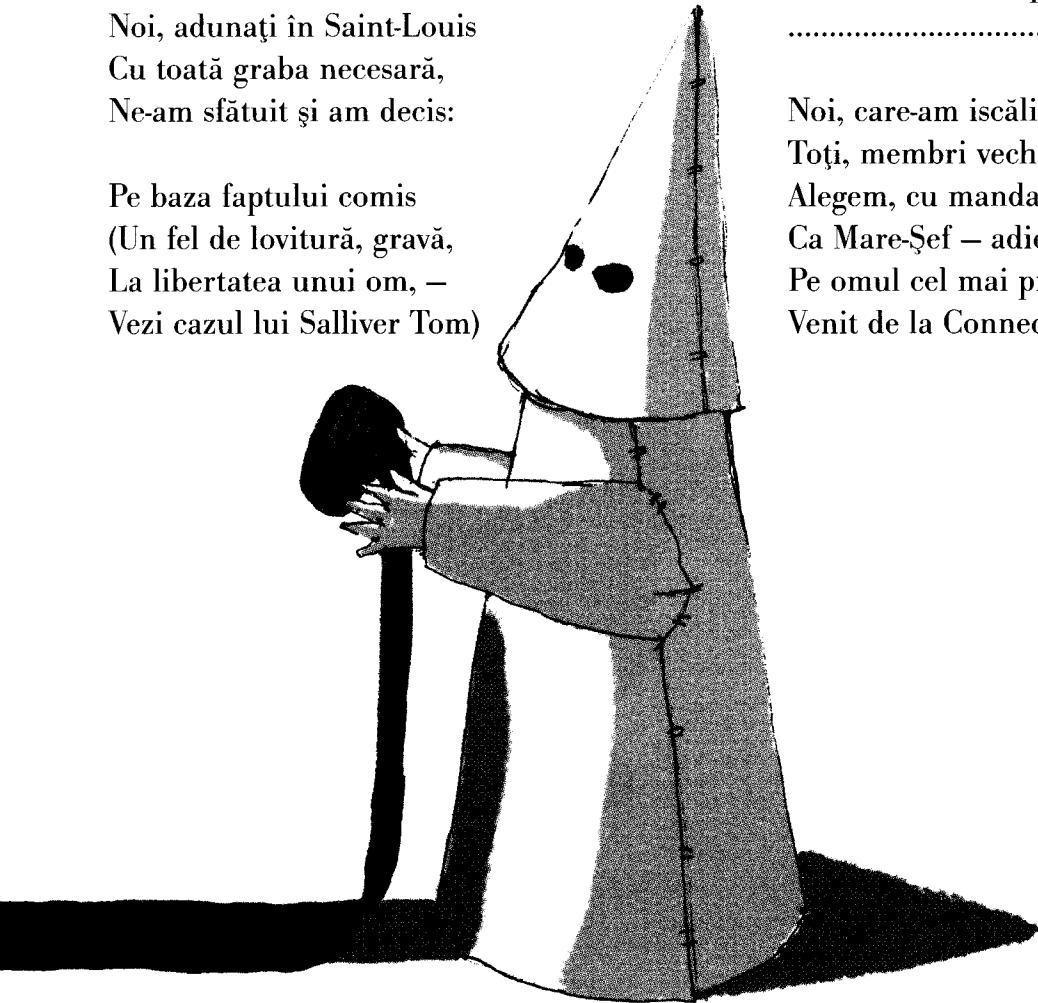
Acest străin va fi trimis
 Pe lună, într-o astronavă.
 Cum n-o să vină înapoi,
 Acolo va muri, firește,
 Dar asta nu ne mai privește,
 Căci nu va fi ucis de noi.

Mijloacele materiale:

În hala «Zboruri spațiale»
 La secția numită «Luna»,
 E rătăcită pe acolo
 Și gata de plecare una
 Din astronavele Apollo.

.....

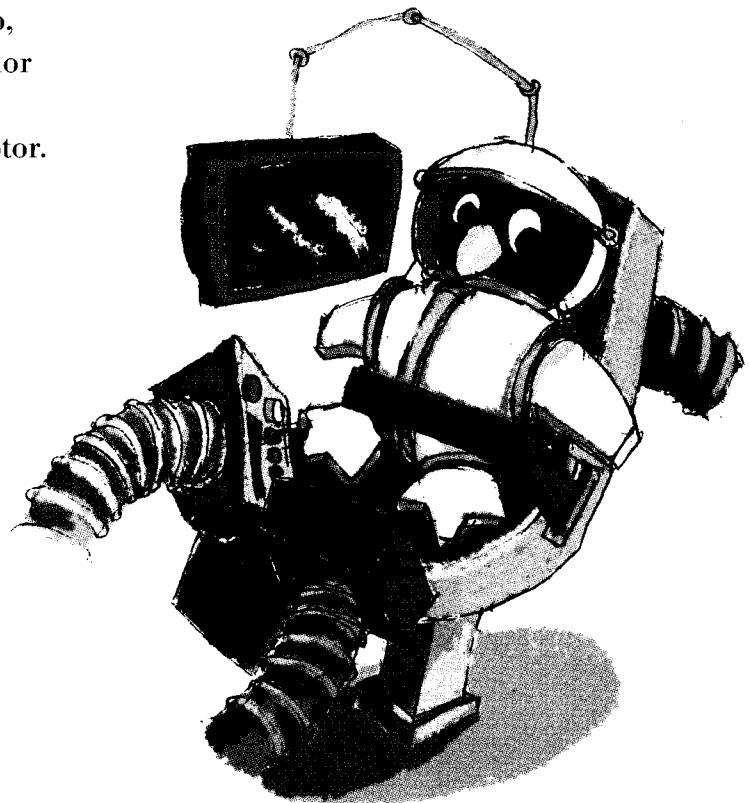
Noi, care-am iscălit mai jos,
 Toți, membri vechi în Ku-Klux-Klan,
 Alegem, cu mandat pe-un an,
 Ca Mare-Şef – adică «Boss» –
 Pe omul cel mai priceput
 Venit de la Connecticut...

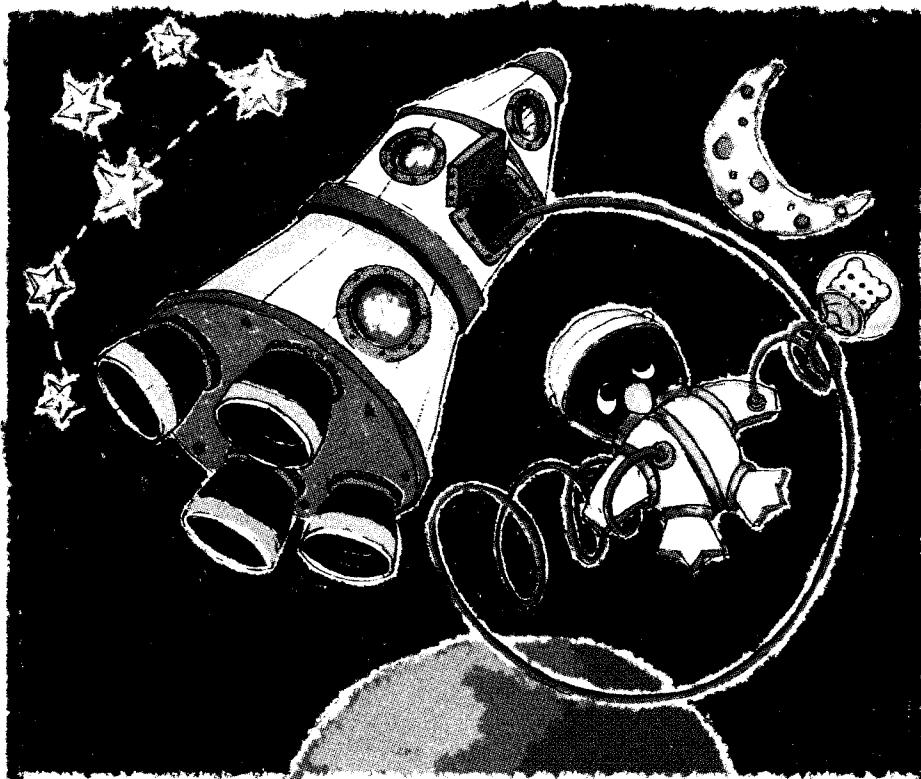

În zori, porniră doi sau trei
 (Cei mai de seamă dintre ei)
 Cu glugi pe față și pistoale
 Și s-au tot dus, călcind agale,
 Spre hala «Zboruri Spațiale»
 Tîrîndu-l pe Apolodor
 Și el gîndeа: «Acuma mor!»

Și-n fruntea lor mergea tăcut
 Tilharul din Connecticut.
 Și au ajuns la marea hală
 Și au descoperit ușor
 Adăpostită pe acolo
 O veche astronavă goală,
 Un rest din seria Apollo,
 Și l-au închis pe-Apolodor
 Într-o cabină spațială
 Și au dat drumul la motor.

Ce a urmat e de mirare,
 De aceea m-am simțit dator
 Să copiez de prin ziare
 Întreg pasajul următor:

48

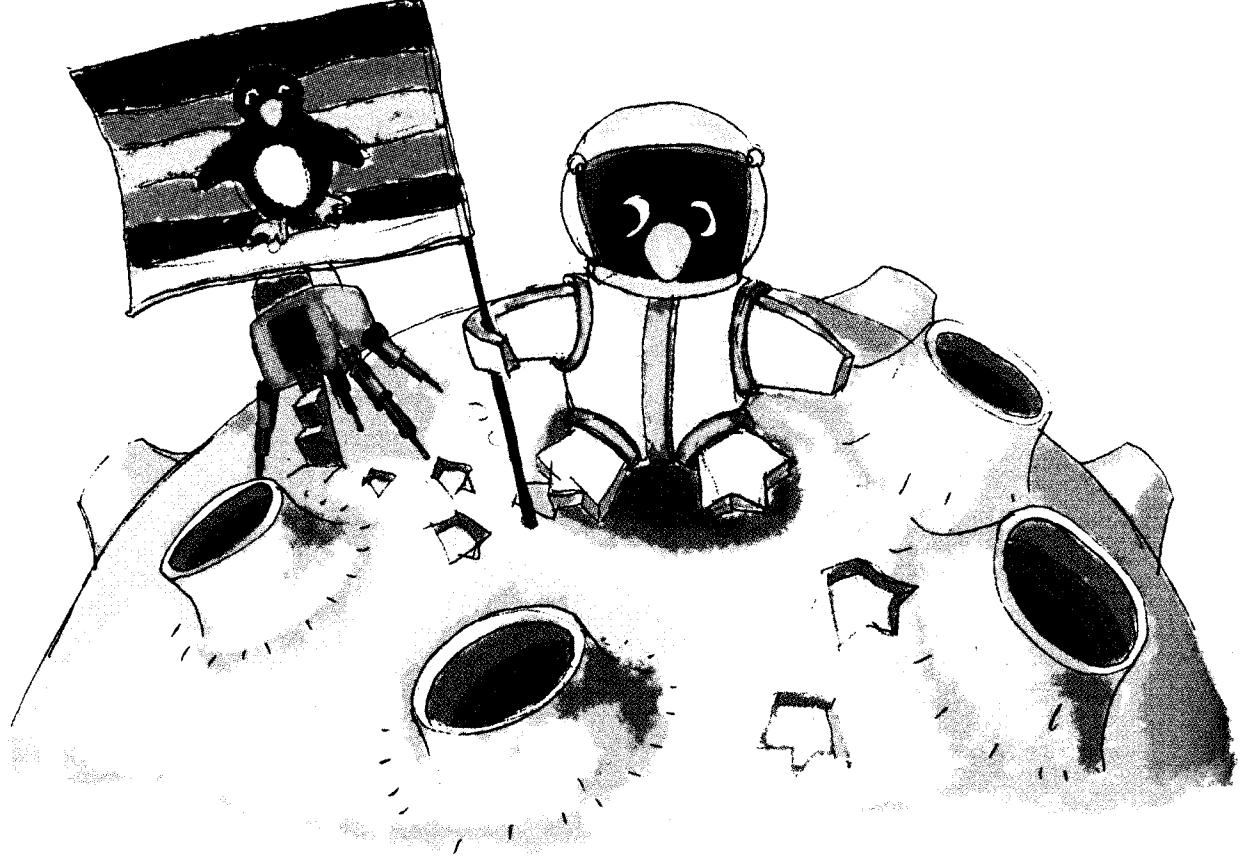
SINUCIDERE LA SAINT-LOUIS

La ora cinci și cinci, precis,
Prin telegraf ni s-a transmis
Că în orașul Saint-Louis
Pe strada X., la 6 bis,
Un marțian s-a sinucis
Luînd o doză de otravă.

Apoi, cu mintea lui bolnavă,
Cuprins de-o furie nebună,
El, mortul, a pornit spre lună
Pe o străveche astronavă.

Pe străzile din Saint-Louis
Emoția-i de nedescris...
La hala «Zboruri Spațiale»,
Acolo unde s-a produs
Evenimentul de mai sus,
E lume multă și e jale!...

Savantul Fergus Mac-Piggott,
La fața locului venit,
A declarat: – E clar de tot.
Sinucigașul a fugit.
Un singur lucru e neclar:
Se pune întrebarea dacă
Acest nebun, acest fugar,
Nu-i marțianul din baracă...
Savantul are păr pe frunte.
(Vom reveni cu amănunte...)

49

N-am să repet ce au mai scris
Ziarele din Saint-Louis
În numerele următoare,
Nici care-a fost părerea lor,
Căci ne-a lăsat Apolodor
Această scurtă însemnare:

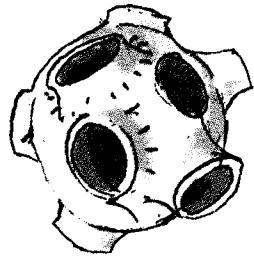
«Ca să mai spun ce zbor a fost
Și cum e fără gravitate,
Firește, n-are nici un rost.
Destul că le-am trăit, pe toate.
Iar după aselenizare,
Am fost destul de curajos:
N-am vrut să fac nici o plimbare,

Nici cu mașina, nici pe jos,
Deși pe lună e frumos,
Și-aveam și cască, și radar,
Și aparate de filmat
Și-un biscuit în buzunar
Și-un tub cu lapte condensat.

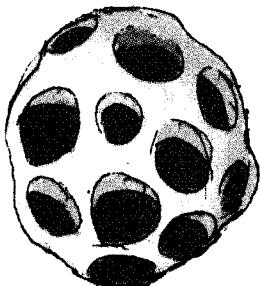
Dar, cum era un frig cumplit,
Și eu eram fără palton,
Am stat un pic, am chibzuit
Și-am apăsat pe un buton.

Și nava a pornit la drum,
Iar eu am început să cînt.
Și-așa se face că acum
Cobor în goană spre pămînt...»

O, ce modest, o, ce modest
 S-a dovedit a fi acest
 Involuntar cosmonaut,
 Acest erou necunoscut!

Și fiindcă marea lui ispravă
 Rămîne, totuși, ignorată
 (N-a fost măcar televizată
 Greșeală, sigur, foarte gravă
 Și nedreptate, după mine),
 Am socotit că se cuvine
 Să-i închinăm un imn de slavă.

IMN DE SLAVĂ PENTRU APOLODOR, PRIMUL PINGUIN COSMONAUT

Trăiască-n veci Apolodor,
Cosmonaut neînfricat,
Acela care a zburat
Pe vreme rea, pe vreme bună,
Neodihnit și nemîncat,
Stînd singur cuc în aparat
El, primul pinguin pe lună!

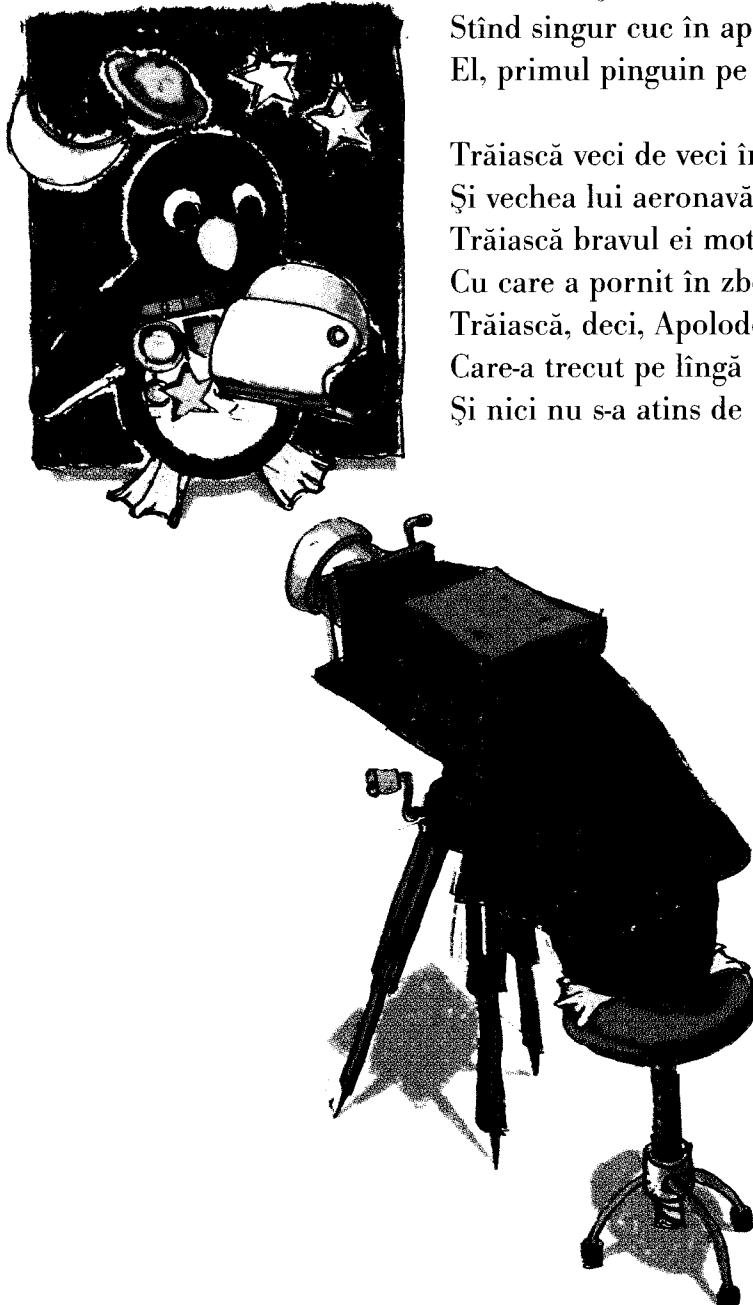
Trăiască veci de veci în slavă
Și vechea lui aeronavă!
Trăiască bravul ei motor
Cu care a pornit în zbor!
Trăiască, deci, Apolodor,
Care-a trecut pe lîngă stele
Și nici nu s-a atins de ele!

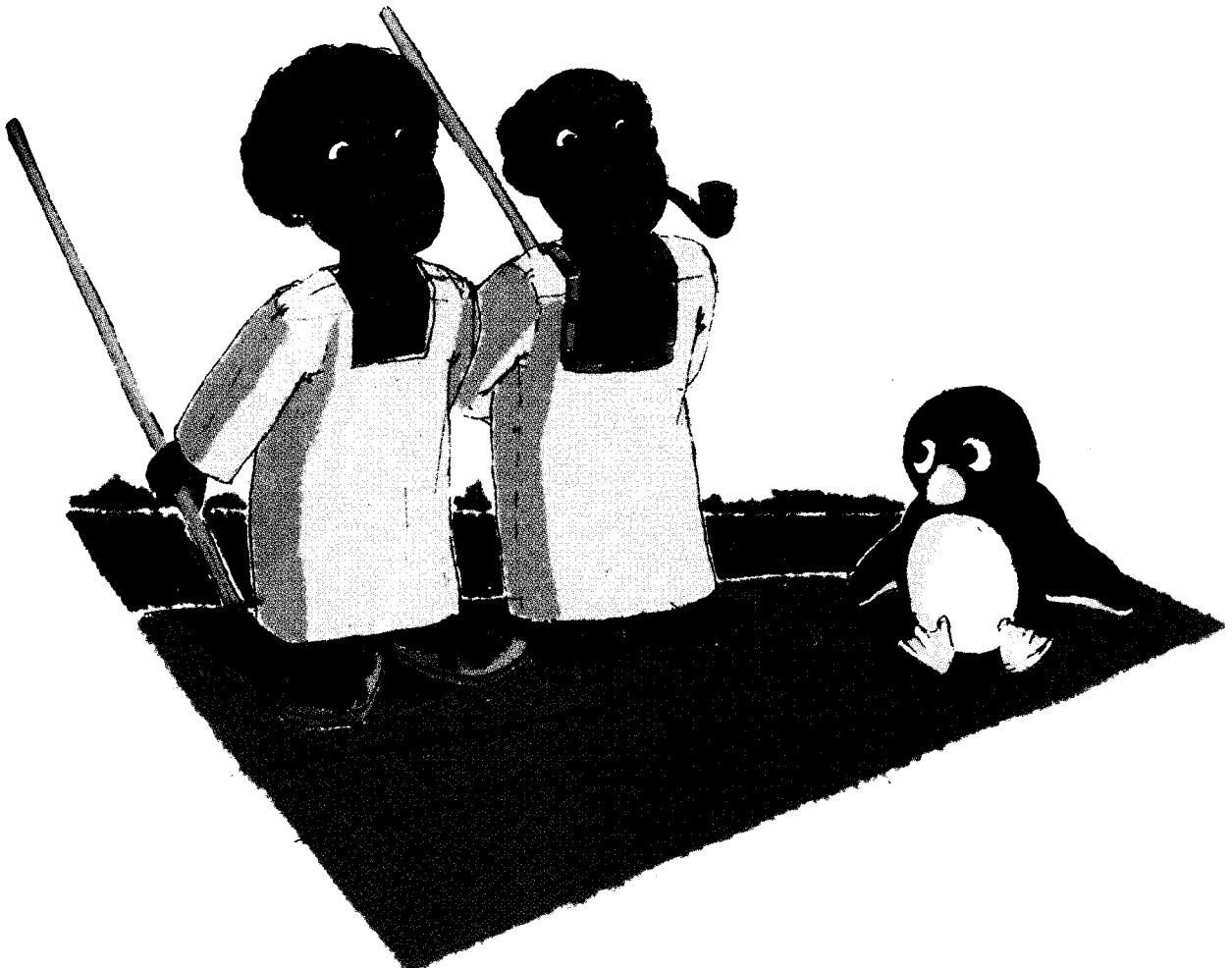
Trăiască regnul animal
Și specia care-a născut
Cosmonautul ideal!

Trăiască neamul care-a dat
Asemenea cosmonaut
Inteligent și priceput!
Trăiască cerul înstelat!

Trăiască, deci, Apolodor
Și tot ce-avea în buzunar!
Trăiască micul său radar!
Trăiască ultimul șurub!
Trăiască laptele din tub!
Trăiască lipsa de palton,
Trăiască bunul biscuit,
Trăiască și acel buton
Atât de bine nimerit,
Trăiască glorioasa cască!

În fine, totul să trăiască!...

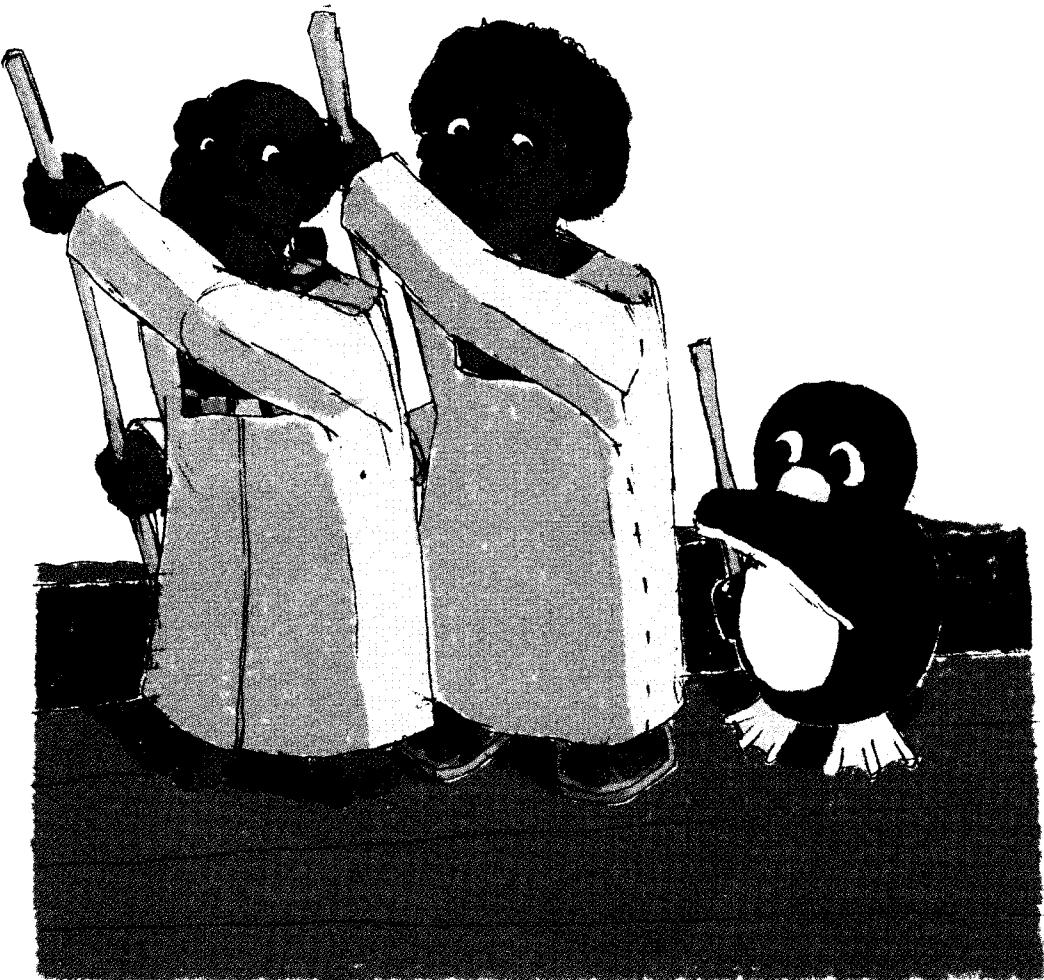

52

Pe Mississippi, într-un bac,
De ce zîmbesc mereu și tac
Și negrul Jim, și negrul Jack?

Plutește bacul, printre cioate
De sălcii vechi și fărîmate
Și-i murmură și-i cîntă cui
Puhoiul apelor, gălbui?

De ce zîmbesc mereu și tac
Și negrul Jim, și negrul Jack?

Au, lîngă ei, un călător.
L-au scos din apă, gol și ud;
Căzut din cer, venit în zbor
Atât șoptea: «Spre sud... Spre sud...»

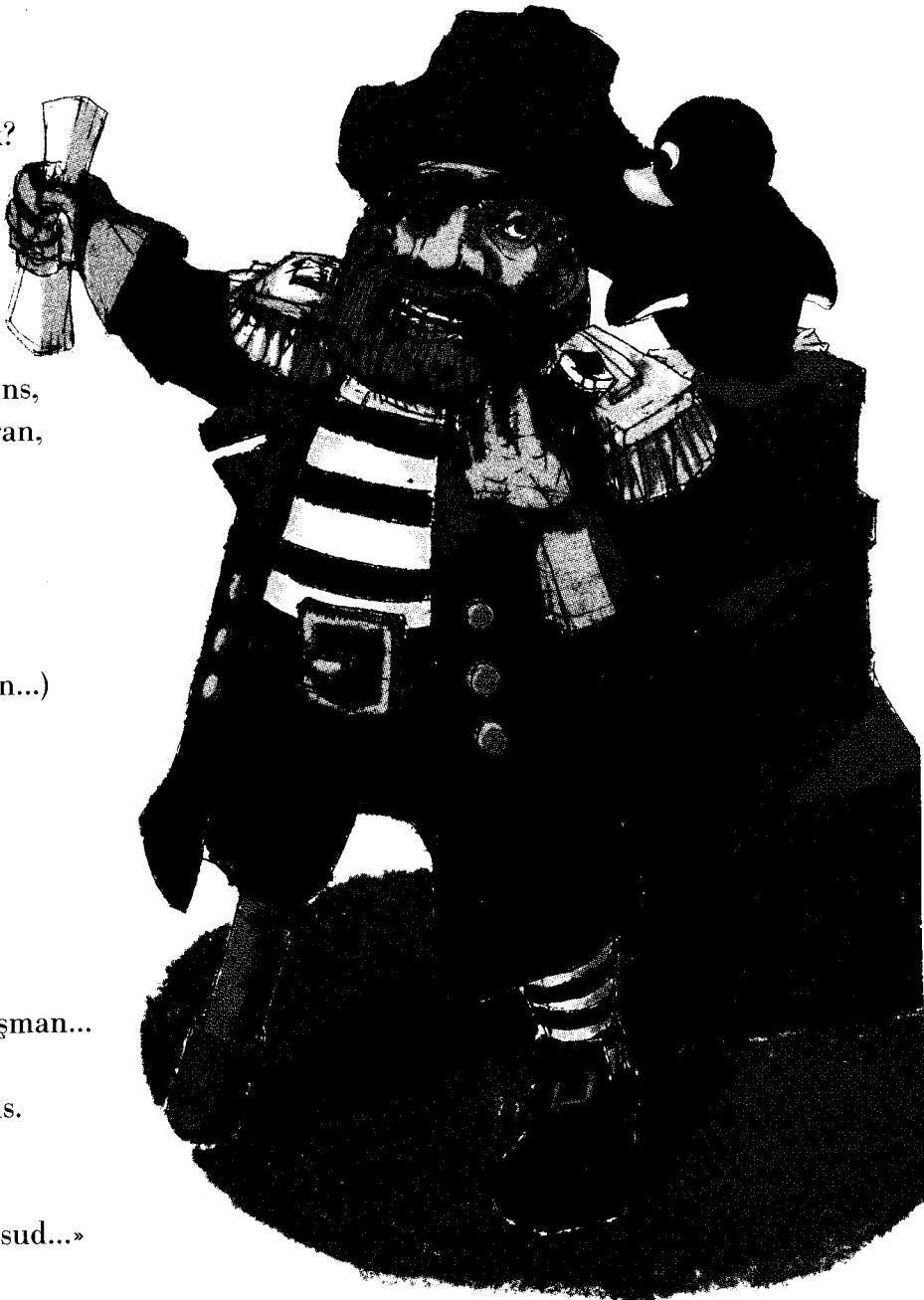
Acum, bătrînul negru Jack
Își umple pipa cu tabac
Și îl întreabă, zîmbitor:
– Cum te numești? – Apolodor...
Și-i dau din prînzul lor sărac,
Și-i dau o haină de bumbac,
Și îl privesc zîmbind și tac
Și negrul Jim, și negrul Jack...

Și iar lipsesc mai multe file
Din cronica acelor zile...

Cît o fi mers Apolodor
Și ce s-o fi ales din bac?
Pe unde-i Jim? Pe unde-i Jack?
Nu știu nimic de soarta lor...
Atîta am: un colțișor,
O bucătică de hîrtie,
Un peticel pe care scrie:

«Zăceam în portul New-Orleans,
Zăceam pe-un maldăr de catran,
Iar căpitanul Cyrus Smith,
Un bêtivan, un adormit,
Beteag de șale, slut și chior
Mi-a zis. – Te iau ca ajutor.
Am de cărat niște susan.
(Firește, nu-ți dau nici un ban...)
Nu te uita cît săint de slut:
Am fost un falnic căpitan,
Un lup de mare, cunoscut,
Dar m-a pocit acum un an
Cu latul unui iatagan,
Cînd navigam spre Yukatan,
Tilharul din Connecticut.
De-atunci, să știi că-i săint dușman...»

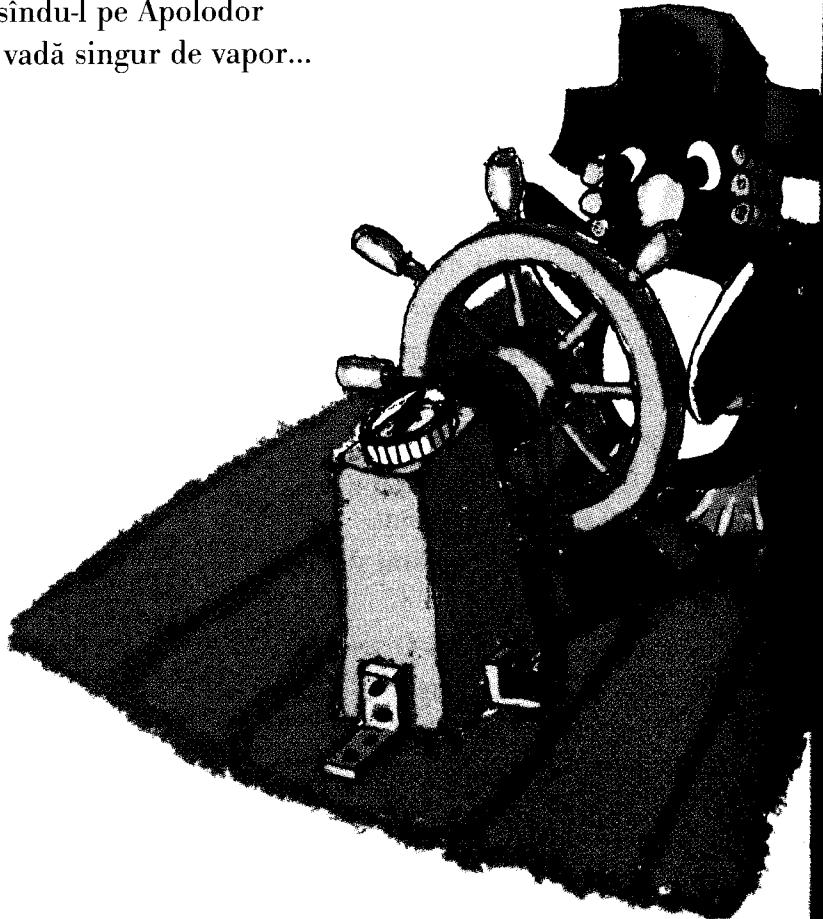
Și am plecat din New-Orleans.
Acuma, stau lîngă cazan
Și-i tare cald și eu asud
Dar mergem, mergem către sud...»

Și, rătăcind mai multe zile
În largul Marilor Antile,
A navigat Apolodor
Prin marea Caraibilor...

Era un cer ca de smarald,
Un cer înmiresmat și cald
Și-n valurile străvezii
Sclipeau meduze, mii și mii...

Iar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit,
Dormea adînc, dormea tihnit,
Lăsîndu-l pe Apolodor
Să vadă singur de vapor...

Și lunecau ușor, ușor
Pe unde moi și străvezii
În largul apelor pustii...

Era frumos, era frumos!
O, cum rotea un albatros
Spre țărm, la sud de Barbados
Și cum, tăind în ape vad,
Treceau rechini spre Trinidad!...

Iar căpitanul Cyrus Smith
Dormea și sforăia cumplit...

Au dat apoi în calea lor
 De un zăduf ca de cupitor:
 Nicăpic de vînt, nici fir de nor
 Pluteau, acum, pe Ecuator...

Și admira Apolodor
 Culoarea serii, de aramă,
 Cînd a primit o telegramă
 Avînd cuprinsul următor:

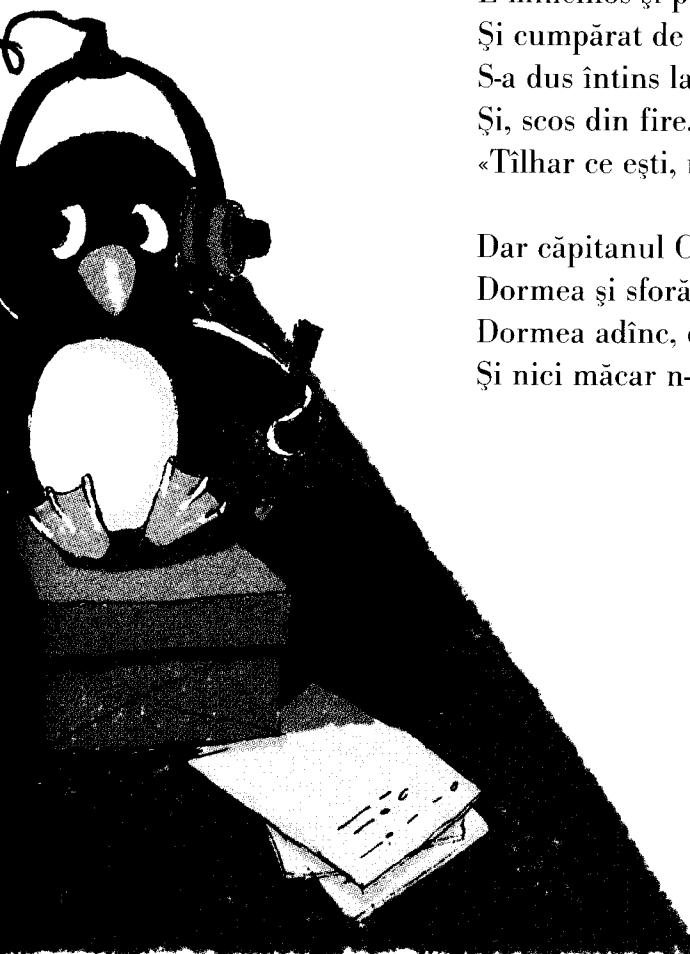
TELEGRAMĂ
 (prin radio)

«Hei, căpitane Cyrus Smith,
 Ce naiba faci? Ai adormit?
 Vezi, dacă-ți pică pe vapor
 Un pinguin, un călător
 Căzut de pe o astronavă,
 Să-i dai bomboane cu otravă
 Și, mort, să mi-l arunci în apă.
 E vai de tine dacă scapă.
 Să bagi de seamă! Te salut,
Stăpinul din Connecticut...»

Dar căpitanul Cyrus Smith
 Dormea mereu, dormea tihnit,
 Dormea și sforăia cumplit...

Deci, pricepînd Apolodor
 Că e stăpîn peste vapor
 Dușmanul lui cel mai temut,
 Tîlharul din Connecticut,
 Că betîvanul chior și slut
 E mincinos și prefăcut
 Și cumpărat de Ku-Klux-Klan,
 S-a dus întins la căpitan
 Și, scos din fire, s-a răstit:
 «Tîlhar ce ești, m-ai păcălit!»

Dar căpitanul Cyrus Smith
 Dormea și sforăia cumplit,
 Dormea adînc, dormea tihnit
 Și nici măcar n-a tresărit...

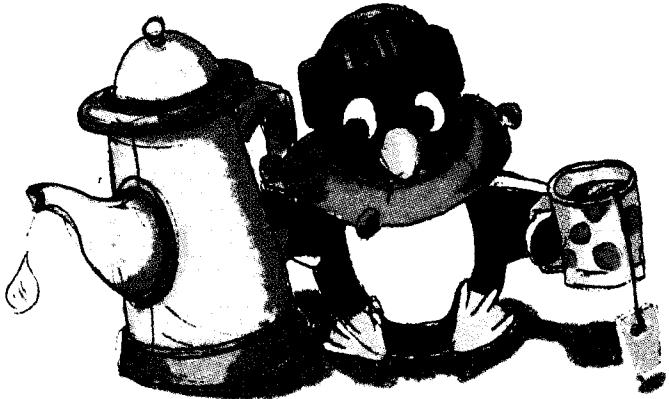
O, ce păcat, o, ce păcat
 Că n-a fost fotografiat
 Acel moment înălțător
 Cînd, singur cuc, Apolodor
 A găurit cu un topor
 Pereții marelui vapor!...

Și iar, de șapte ori păcat
 Că n-a fost imortalizat
 Minutul tragic și solemn
 Cînd nava s-a cutremurat
 Din toți pereții ei de lemn,
 Apoi, domol, s-a scufundat
 Ca un rechin înjunghiat...

Iar căpitanul Cyrus Smith
 În clipa cînd a răposat
 Se spune că dormea, tihnit,
 Dormea și sforăia cumplit...

O, ce păcat, o, ce păcat
 Că n-a fost fotografiat!...

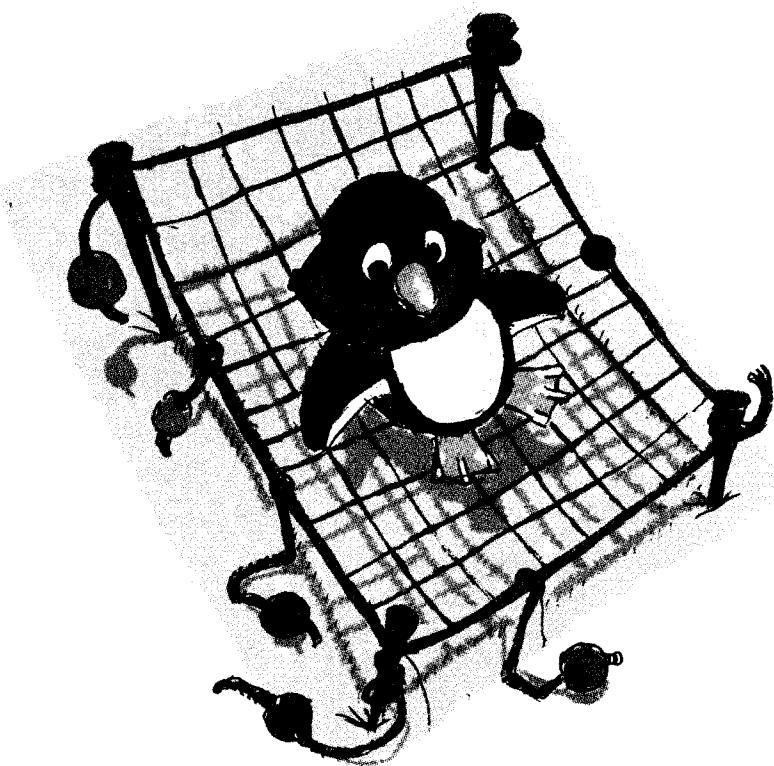

59

Ceva mai jos de Ecuador
Plutea, plutea Apolodor,
Și-ar fi plutit aşa, un veac,
Dar l-au cules, cu chiu cu vai,
Niște pescari din Uruguay.

Și, cum era flămînd și ud,
L-au dus cu dînșii, către sud,
L-au luat pe vasul lor sărac,
I-au dat și buruieni de leac
(Fiindcă prinse se guturai)
Și l-au ținut într-un hamac
Pîn-au ajuns în Uruguay...

60

Și iar lipsesc mai multe file
Din cronica acelor zile...

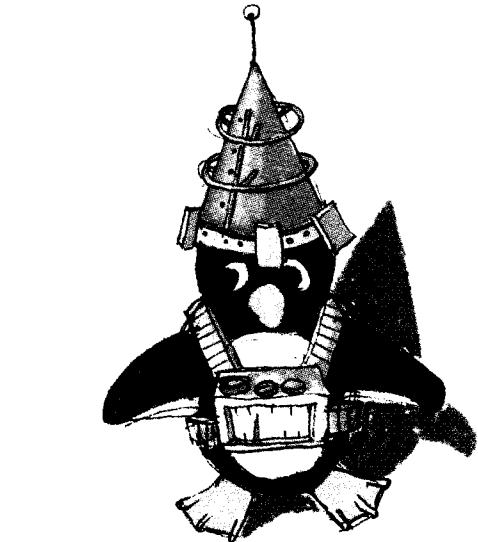
Dar se găsesc în Uruguay
O sumedenie de cai
Și n-ar fi lucru de mirare
Să fi pornit Apolodor
Spre sud, pe-un cal de soi, călare...

În Uruguay, Apolodor
A zăbovit cam multișor
În casa unui profesor
Pe nume Carlos Alfandor

Un foarte vechi admirator,
El însuși fost, cîndva, tenor,
Firește, doar ca amator.

Și traiul ar fi fost ușor,
Fiindcă ilustrul profesor
Îl îngrijea ca pe-un odor
Și îi spunea: — Mă simt dator
Să mă gîndesc la viitor;
Deci, dacă-o fi cumva să mor,
Să știi că-mi ești moștenitor...

Dar unde-i soare e și nor:
În casă, domnul profesor
Avea un mic calculator
Și programa cu el, de zor.
Era ceva îngrozitor,

Un chin pentru Apolodor,
Cînd profesorul Alfandor
Extrem de binevoitor
Vorbea în felul următor:

— Pe azi, iubitul meu tenor,
Ai un program încîntător:
La opt, te duci la croitor,
La nouă, mergem la coafor,
La zece, ascultăm un cor,
La unu, masa (un cotor
de varză, coaptă la cuptor),
La două, facem noi un cor,
La trei, plimbare cu Azor
(Un cățeluș ascultător).

La șase, țesem un covor,
La șapte, la televizor
E filmul «Crimă și Amor»,
La opt, te duci în dormitor
Și te aşezi frumos în pat.
Pe azi, aşa ești programat
De micul meu calculator.

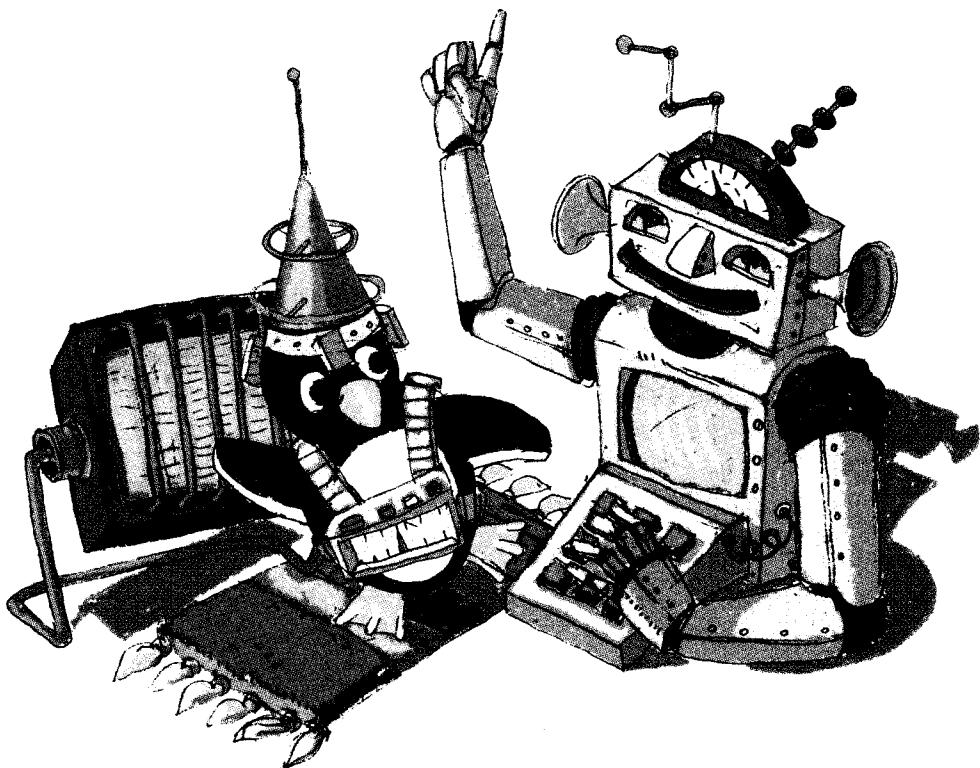
Și-aşa, în fiecare zi.
 Și suferea Apolodor
 Și cugeta: «Frumos ar fi
 O zi fără calculator!»...

Dar e și soare unde-i nor,
 Căci tot la domnul profesor
 Mai există și un robot
 Care făcea, prin casă, tot,
 Un fel de înger cu motor,
 Curat, drăguț și zîmbitor
 Și, culmea culmilor, tenor.

Cu el, părea că-i mai ușor
 Și se distra Apolodor.

Din cînd în cînd, acest robot
 Îl aducea câte-un compot
 Sau îl spăla, frumos, pe cap,
 Îl impletea câte-un ciorap,
 Îl însوtea la dormitor
 Urîndu-i, seara, «somn ușor».
 Era un dulce frățior,
 Un fel de înger păzitor.

63

Și într-o zi, Apolodor,
Pe cînd stătea într-un picior
Pe-un preș, lîngă radiator
(Așa fusese programat
Pe bază de calculator),
A dat din cap și a oftat
Și, căutîndu-l pe robot,
I-a zis: – Să știi că nu mai pot!
Îmi este pînă peste cap!
Mă simt ca sabia în teacă.
Nu văd cum aş putea să scap...

Și i-a răspuns robotul: – Pleacă!

Și-atunci făcu Apolodor
Ceva cu totul uimitor
Și necuprins în programare.
A scris scrisoarea următoare:

«Mult preastimate profesor,
Firește, vă rămîn dator
Și veșnic recunoscător,
Dar trebuie să plec. Mi-e dor
De frații mei. Și, vă implor,
Fiți ca un tată iertător!
Nici mie nu-mi e prea ușor:
Vă las fără moștenitor!...
Dar ce să fac, dacă mi-e dor...»

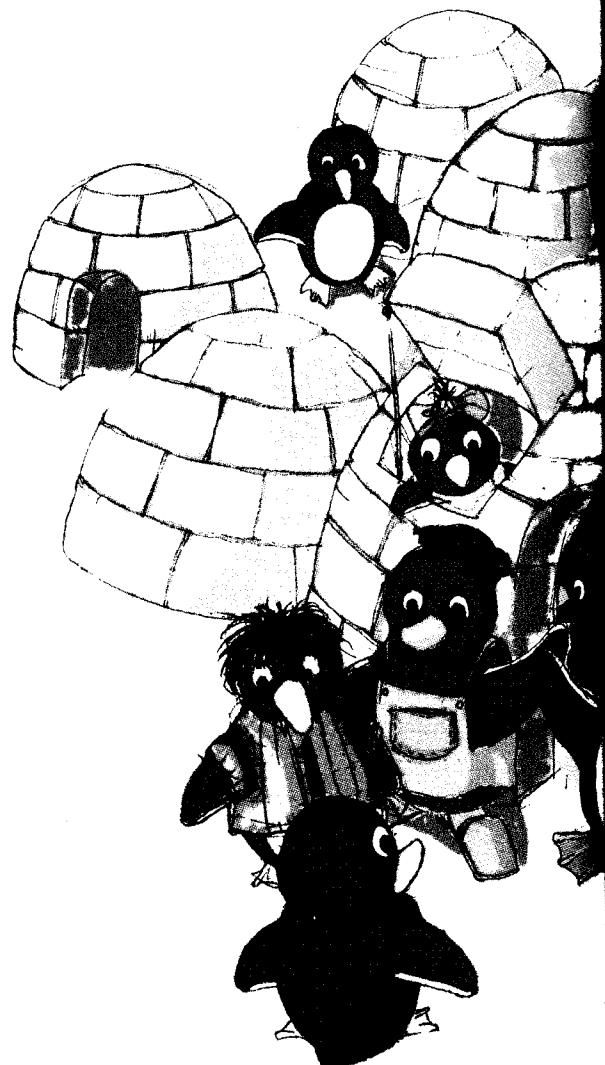
Și a plecat Apolodor.

Iar multstimatul profesor,
Pe bază de calculator,
Și-a zis: «Sînt bun de însurat.»
Și chiar aşa a procedat

Și a avut moștenitor.

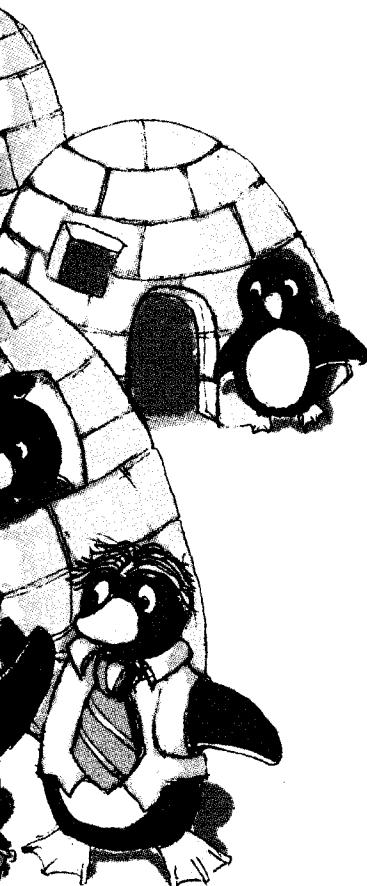
Unde-a mai fost Apolodor
 Eu nu prea știu. (A cui e vina?)
 A fost un drum obositor?
 A zăbovit în Argentina?
 S-a mai oprit să cerceteze
 Cîmpurile patagoneze?
 Pe unde a făcut popas
 Și cîte zile a rămas?
 La Capul Horn? În altă parte?
 A izbutit Apolodor
 Să mai găsească un vapor
 Și să pornească mai departe?

Atîta știu: era în martie...
 Bătea un vînt de vreme rea
 Și-n largul mării viscolea
 Cu fulgi de gheață, reci și tari
 Cînd a zărit Apolodor
 Antarctica, printre ghețari...
 Și-a debărcat triumfător
 Pe gheața Golfului Terror...

Pe coasta Golfului Terror
S-a adunat, cu mic, cu mare,
Tot neamul lui Apolodor.

Și l-au primit, la debarcare,
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin)
Și mama, Apolodorica
(O pinguină, atîtica...),
Și tata, Apolodorel
(Un pinguin mărunt și chel),

Și unchiul Apolodorini
Și neamurile, și vecinii...

Și au cîntat cu toți, în cor,
Iar pe deasupra tuturor
Și-a risipit Apolodor
În triluri lungi, răsunătoare,
Superba-i voce de tenor.
Și-a fost o mare sărbătoare
Pe coasta Golfului Terror...

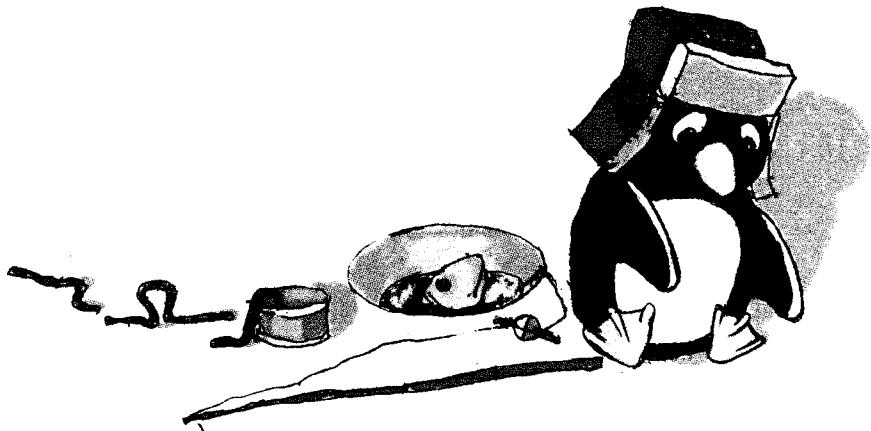

Cum s-a simțit Apolodor
Pe gheăta Golfului Terror?

Era un frig, îngrozitor,
Mai frig ca-n orice răcitor,
Un ger tăios ca un cuțit
Și-un viscol nemaipomenit,
Iar el se prăpădea de dor.

Își amintea Apolodor
De foștii lui colegi din cor
Și parcă îi vedea în față:
Da, iepurele Buză-Lată
Îl îmbia cu o salată
Și Tiț zîmbea pe sub mustață,
Cămila Suzi, ca o mamă,
Îl învăță o nouă gamă
Și Ursul îl poftea la mure
Atunci culese din pădure
Și îi dădea Ariciul ace
Și ghemotoace, să se joace...

Și parcă i se năzărea
Că mai încolo, pe ghețar,
Maestrul Domilasolfa,
În haina lui de catifea,
Cu notele în buzunar,
Şedea întins pe canapea
Și îi zîmbea, și-l întreba:
–Ti-e dor de noi, Apolodor?...

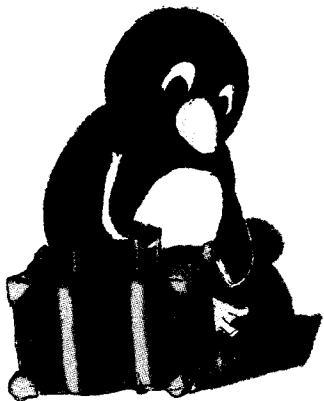
67

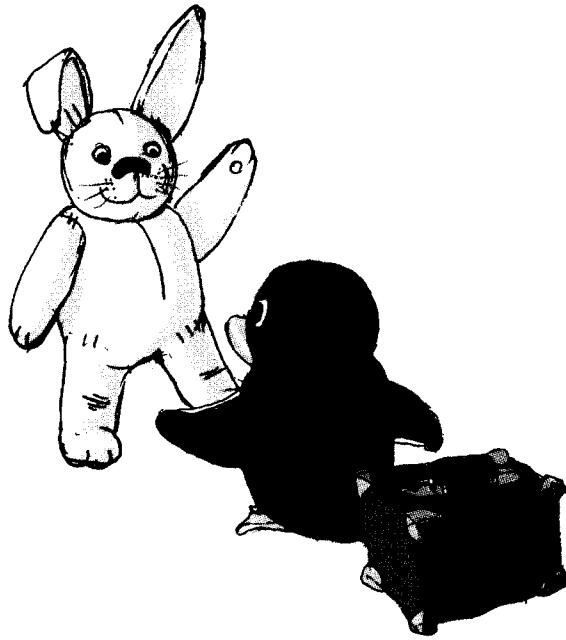
Pe gheața Golfului Terror
Ofta, ofta Apolodor
Iar tata, Apolodorel,
Și unchiul, Apolodorini,
Și neamurile și vecinii
Sedeau grămadă lîngă el
Și-l îmbiau cu zeci de pești:
– Ia-i, dragă, dacă ne iubești...
– Nu mai fi trist, Apolodor...
– Ti-i dăm pe toți, dacă zîmbești...

Dar el ofta, ofta de zor:
– Aș vrea să plec la București...

Și-a stat de-a chibzuit puțin
Bunicul Apolodorin
(Cel mai în vîrstă pinguin),
Apoi a spus: – Eu nu te țin,
Căci dorul e un mare chin.
Decît să stai și să jelești
Aicea, mistuit de dor,
Mai bine pleci la București.

Și a plecat Apolodor...

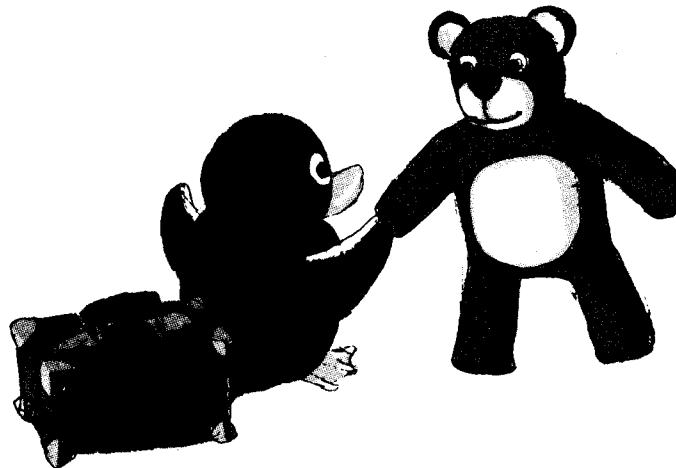
Pe unde a trecut și cum
A străbătut atîta drum?

A navigat peste ocean
Pe urmele lui Magellan,
Plutind pe vechiul drum naval
Din emisferul austral?
Sau (după cum mai e un zvon),
O fi pornit în avion
Și-a rătăcit din nou, un an,
Pe continentul african?

S-o fi oprit în statul Ghana?
A străbătut Mediterana?
O fi trecut pe la Bosfor?

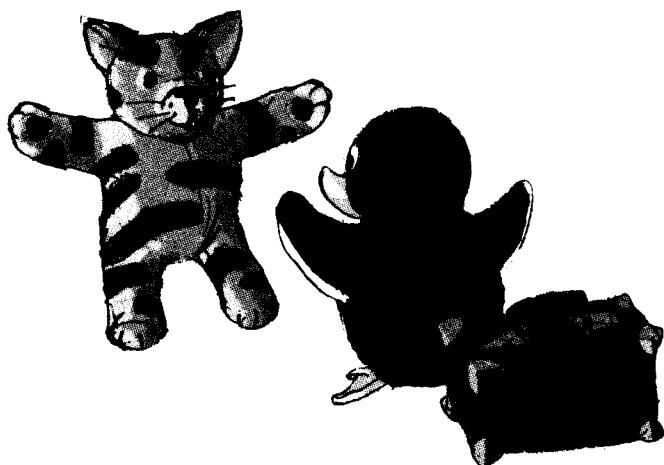
Sînt file goale-n manuseris
Și n-aș vrea să însir povești.

Oricum, un lucru e precis:
Că, într-o zi, Apolodor
S-a reîntors la București.

Era sătul de pribegie...
 și l-au primit, cu bucurie,
 Maestrul Domilașolfa
 În haina lui de catifea
 și iepurele Buză-Lată
 Cu fructe dulci și cu salată
 și Ursul, aducîndu-i mure
 Atunci culese din pădure.
 și l-a primit pisoiul Tiț
 Plîngînd eu hohot și sughiț.
 Cămila Suzi, optimistă,
 Zîmbea cu nasul în batistă
 și toți cîntau, cîntau în cor
 Urările prietenești:
 – Bine-ai venit, Apolodor!

Iar el, ofta încetișor:
 – Ce bine e la București!

De-atunci, voios și zîmbitor
Stă iar la circ Apolodor
Pe gheață unui răcitor
Dar nu în Tîrgul Moșilor:
Pe cît se pare, s-a mutat,

Dar poate fi găsit ușor.
E foarte lesne de aflat
Adresa Circului de Stat.

Acolo cîntă. E tenor.

Și-aș vrea să știu, neapărat,
Ce v-a cîntat Apolodor...

CUPRINS

- 3 *SCRISOAREA UNUI CRITIC LITERAR
CĂTRE UN PRIETEN PINGUIN***
- 14 JELANIA LUI APOLODOR LA CAPUL NORD**
- 51 OMUL DE PE MARTE de FERGUS MAC-PIGGOTT**
- 57 HOTĂRÂREA ASOCIAȚIEI KU-KLUX-KLAN**
- 59 SINUCIDERE LA SAINT-LOUIS**
- 62 IMN DE SLAVĂ PENTRU APOLODOR,
PRIMUL PINGUIN COSMONAUT**
- 68 TELEGRAMĂ (prin radio)**